

UNUL MAI MARE DECÂT SOLOMON, ESTE AICI

Hot Springs – Arkansas

Mulțumesc mult. Bună seara, prieteni. Sunt fericit că pot să fiu în seara aceasta aici cu voi. Tocmai am avut parte de o mică părtășie cu un vechi prieten de-al meu, fratele G. Brown, pe care nu l-am mai văzut de câțiva ani. El este unul din cei mai vechi prieteni ai mei din Arkansas, de pe strada Victor, numărul 505.

Frate Brown, îmi amintesc de noaptea când doamna aceea se târa pe spate în subsolul acela, fiindcă era nebună. Ea era într-o stare jalnică, dar mai târziu am întâlnit-o în Jonesboro, unde era împreună cu soțul ei, cât se poate de sănătoasă.

Nu demult, a venit la mine un alt frate, mi-a strâns mâna și mi-a spus că soția lui a avut glanda tiroidă foarte umflată, dar s-a vindecat la una din adunările mele și este sănătoasă până în ziua de azi.

Dumnezeu este minunat, nu-i așa? Noi Îi suntem foarte recunoscători pentru aceasta. Ar trebui să fim cei mai fericiți oameni de pe pământ, și suntem cu adevărat. Noi nu ne temem de moarte pentru că suntem copiii lui Dumnezeu. Vedeți, Hristos a biruit totul, chiar și moartea și frica de moarte. Desigur.

„Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?”

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” (1Corinteni 15.55,57). O, cât Îl iubim noi pentru aceasta!

Sora aceasta micuță din Florida, sau altcineva de acolo, a cântat cântarea: „El S-a coborât din gloria Sa.” Aceasta este cântarea mea favorită și a fost scrisă de un prieten bun, de fratele Booth-Clibborn. Cred că această cântare exprimă cât se poate de clar autoritatea Lui supremă, în zilele acestea când oamenii încearcă să-L facă doar un profet sau ceva conducător. Mie îmi place cu adevărat această cântare pentru că versurile ei exprimă ceea ce este El.

Partea proastă este că la aceste adunări nu avem suficient timp. Astfel, abia apucăm să ne întâlnim unii cu alții și ne spunem „Bună ziua,” unul altuia, că și trebuie să plecăm. Dar cu toate acestea, aștept cu nerăbdare să vin din nou aici.

Aseară nu v-am spus povestea cu puiul de urs care mi-a mâncat siropul din găleată, ca să fac vreo aluzie. Spun aceasta pentru că astăzi a venit cineva și mi-a adus un borcan cu sirop, ca să-l înlocuiască pe cel pierdut. Vă mulțumesc și voi avea grijă să nu mai ajungă ursul la el. Am s-o rog pe soția mea să-mi coacă o tavă de gogoși și am să le mănânc cu sirop, pentru că îmi place siropul. Da, domnilor.

Fiul meu, Billy, mi-a spus: „Ei au adunat niște bani pentru tine,” dar eu i-am spus predicatorului de aici că nu vreau să facă aceasta. Oamenilor, eu nu am venit aici pentru așa ceva, ci pentru că vreau să vă ajut, sau cel puțin ca să încerc să vă ajut. Dacă cineva cunoaște pe oricine de aici care se află într-o situație financiară rea, o văduvă sau cineva sărac, îi vom ajuta cu banii aceștia. Vă mulțumesc foarte mult, dar nu pot să-i iau.

Biblia spune: *„Și oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata.”* (Matei 10.42), iar rugăciunea mea este ca Domnul să vă binecuvânteze pentru aceasta, ceea ce va și face cu siguranță. Dacă totuși nu se va găsi nici o persoană care să aibă nevoie de acești bani, îi voi folosi să merg în misiune în străinătate. Voi face tot posibilul și voi verifica personal ca să fie folosiți în mod corect.

Eu încerc să aduc cât știu de bine acest mesaj al harului lui Dumnezeu pentru zilele din urmă, fiindcă este același mesaj pe care l-am predicat cu mulți ani în urmă. Nu m-am abătut nici măcar un centimetru de la El, pentru că nu pot face aceasta. Dacă aș face așa ceva, ar trebui să mă îndepărtez de Biblie. Vedeți? Acest mesaj trebuie să fie din Biblie, și eu cred că *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.”* și că *„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!”*

Astăzi la amiază v-am adus un mesaj evanghelic și am fost încântat să îl văd pe fratele Tracy Boutliere de aici și pe fratele de acolo. Știți cum mă simt când stau aici? În seara aceasta am să încerc să-mi scurtez predica, pentru că avem printre noi niște predicatori deosebiți. Astfel, vă voi vorbi numai puțin despre Domnul Isus și despre descoperirea și puterea Sa de vindecare, iar pentru că fiul meu a venit mai devreme și a împărțit numere de rugăciune, ne vom ruga și pentru bolnavi. Voi aveți aici o mulțime de bărbați care pot să predice Evanghelia și vor avea la dispoziție toată săptămâna. În ce mă privește, eu mă aflu aici ca să încerc să-mi fac partea mea, ca să-mi arăt recunoștința pentru loialitatea voastră în Isus Hristos și ca să mă rog pentru bolnavi, dar înainte de a deschide Cartea, haideți să vorbim

cu Autorul ei.

Cu câțva timp în urmă, am discutat cu un bărbat despre un subiect din Biblie care era în legătură cu Logosul, și fiind atât de adânc, discuția a ajuns să aibă multe dispute. Eu eram împreună cu fratele Jack Moore și traversam lacul Cross din Shreveport, Louisiana, iar bărbatul acela m-a privit și a zis:

„Pur și simplu nu-ți cunoști propria Biblie!”

„Așa este, dar Îl cunosc foarte bine pe Autorul ei, și sunt sigur că dacă Îl iubesc și Îl cunosc foarte bine, El îmi va descoperi Cuvintele Sale.”

Acum haideți să vorbim cu Autorul Cărții în timp ce ne ținem capetele aplecate și stăm în liniște. Dacă doriți ca Dumnezeu să-Și aducă aminte că vă rugați pentru un lucru anume, poate pentru cineva la care țineți și doriți să vină în seara aceasta la Hristos, sau să fie vindecat, să țineți acest lucru în mintea voastră, să ridicați mâna spre Dumnezeu și să spuneți: „Doamne, adu-Ți aminte de cererea mea!” Văd mâini ridicate peste tot. Ce lume în nevoi avem!

Doamne Isuse, venim să ne apropiem de Tine în Numele Tău atotcuprinzător, fiindcă știm că ni s-a promis că dacă facem așa, rugăciunile noastre vor fi ascultate: *„orice veți cere în Numele Meu, voi face...”* Astfel, în seara aceasta aducem toate cererile noastre înaintea tronului mare și alb, unde se află Jertfa însângerată care ne iartă toate păcatele și ne vindecă toate bolile. Îți suntem recunoscători pentru acest mare privilegiu pe care-l avem și pentru Cuvântul lui Dumnezeu care nu poate să greșească, fiindcă cerurile și pământul vor trece, dar acest Cuvânt nu poate să treacă. Cuvântul este Dumnezeu și El a făgăduit că va asculta și va răspunde la cererile noastre, așa că suntem siguri că vom primi ceea ce am cerut. Doamne, și mâna mea este ridicată și Te rog să răspunzi la cererile noastre din seara aceasta.

Dorim să-Ți mulțumim pentru că ai fost cu noi la această convenție și pentru tot ce ai făcut în viețile noastre. De asemenea, Îți mulțumim și pentru ceea ce vei face pentru noi în viitor, fiindcă știm că dacă vei zăbovi, în ceasul morții noastre vei fi vechea corabie a Sionului, Aripile strălucitoare, Steaua dimineții care luminează valea morții, Cel care ne trece dincolo de râu, în marea Țară făgăduită.

Printre noi sunt bărbați cu părul argintiu care cu mulți ani în urmă, atunci când eu eram încă un biet păcătos, stăteau la colțurile străzilor și se luptau cu vrednicie

lupta credinței, pentru acest mesaj pe care noi încercăm să-L apărăm în seara aceasta. Dumnezeu Tată, Îți suntem recunoscători pentru că acești bărbați sunt încă niște mărturii vii ale acestei credințe mărețe care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. Ajută-ne și pe noi să luptăm pentru aceasta și să fim loiali la postul nostru de datorie, până la venirea lui Isus.

Te rugăm să binecuvântezi Cuvântul pe care Îl citim și ceea ce spunem în seara aceasta, și fie ca acest Cuvânt să cadă într-un pământ fertil, în așa fel încât să nu lase nici un suflet să plece nemântuit din această clădire. Îngăduie să fie vindecată fiecare persoană bolnavă, iar la sfârșitul acestui serviciu să nu se mai găsească printre noi nici o persoană neputincioasă. Eu știu că înaintea noastră stă un munte mare, dar Tu ai spus în Evanghelia lui Marcu 11.23: *„Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.”* Noi credem aceasta, Doamne.

Tu ai spus: *„Când vă rugați, să aveți credință și să iertați orice aveți împotriva cuiva,”* de aceea Te rugăm să ne ierți greșelile așa cum iertăm și noi greșiților noștri, pentru ca nimic să nu oprească rugăciunile noastre să fie ascultate. Doamne, dacă nu ne vom mai întâlni niciodată într-o altă adunare pe pământ, fă să ne întâlnim cu toții la Cina Nunții. Oh, Dumnezeu, fie ca nici unul dintre noi să nu lipsească de acolo! Până atunci, ține-ne sănătoși și fericiți ca să Te slujim, fiindcă Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Nu mă voi concentra asupra predicării Cuvântului, pentru că mă voi ruga pentru bolnavi. Este același Duh, dar o ungeră diferită, o altă canalizare prin care trebuie să călătorești. Astfel, înainte de a chema rândul de rugăciune aș vrea să citesc un pasaj familiar din Scriptură și să vorbesc puțin despre el. Știu că este cald, de aceea nu vreau să vă țin prea mult.

Știu că ne apropiem de sfârșitul acestei întruniri și pot spune că am petrecut împreună o săptămână măreață. De asemenea, știu că sunteți umpluți la capacitatea maximă, dar n-aș vrea să mergeți pur și simplu acasă, iar acolo să aveți un timp minunat bucurându-vă de binecuvântările lui Dumnezeu, ci să și luați cu voi ceea ce ați învățat aici, ca să dați și la alții. Fie ca acești copii care s-au născut din nou la această întâlnire, anul viitor să aducă cu ei nepoți și strănepoți, aceasta însemnând că și ei au câștigat pe cineva, iar acel cineva a câștigat pe altcineva pentru Hristos.

Acum haideți să ne îndreptăm atenția spre **Evanghelia după Matei capitoul 12.38-42**, de unde aș vrea să citesc. De obicei ne ridicăm în picioare la citirea Cuvântului lui Dumnezeu, dar din cauză că în seara aceasta suntem foarte înghesuiți, vom omite să facem aceasta, așa că aș vrea să stați doar respectuoși și să ascultați Cuvântul. Dacă aveți Biblie, puteți să mă urmăriți în timp ce voi citi:

„Atunci unii din cărturari și din farisei au luat cuvântul și l-au zis: „Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine!”

Drept răspuns, El le-a zis: „Un neam viclean și preacurvar cere un semn; dar nu i se va da alt semn, decât semnul prorocului Iona.

Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.

Bărbații din Ninive se vor scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; și iată că aici este Unul mai mare decât Iona.

Împărăteasa de la miazăzi se va scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l va osândi, pentru că ea a venit de la marginile pământului ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că aici este Unul mai mare decât Solomon.”

Aș vrea să folosesc ca titlu cuvintele: „...***aici este Unul mai mare decât Solomon.***” Dacă veți citi versetele precedente, veți vedea că sunt în legătură cu ceea ce am discutat aseară.

Când a venit pe pământ, Hristos a venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit. Evreii erau învățați de Scriptură cu privire la caracterul pe care urma să-L aibă Mesia și știau că după Legea lor, El trebuia să fie un profet, fiindcă Moise le spusese: „Atunci Domnul mi-a zis: „Ce au zis ei, este bine.

Le voi ridica din mijlocul fraților lor un proroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu.

Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va spune el în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală.” (Deuteronom 18.17-19).

Vedeți, Scriptura nu lasă nici o epocă fără o clarificare exactă asupra ceasului în

care trăiește.

Isus a vorbit chiar și în Matei 24 despre timpul sfârșitului și a zis: „Ascultați pilda smochinului,” apoi le-a spus ucenicilor care vor fi semnele pentru cele trei întrebări pe care I le-au pus:

-Când nu va mai sta piatră pe piatră?

-Care este semnul venirii Tale?

-Care este semnul sfârșitului lumii?

Vedeți, El le-a răspuns la toate aceste întrebări. Mulți oameni sunt de părere că ar fi fost o singură întrebare, dar de fapt au fost puse trei întrebări diferite, iar El le-a dat trei răspunsuri. Mai întâi le-a dat un semn, pentru că iudeii se uitau după semne. De ce priveau ei după semne? Pentru că au crezut întotdeauna în supranatural.

Chiar și atunci când se aflau sub Lege și aveau un profet sau pe cineva care avea un vis sau un mesaj confuz, de care nu erau siguri, aveau o metodă de a afla dacă acel mesaj era adevărat sau nu. Ei îl luau pe acel profet și îl duceau în Templu unde era Urim și Tumim. Urim și Tumim era placa de pe pieptarul lui Aaron, iar pietrele de pe ea reprezentau fiecare seminție a lui Israel. Astfel, profetul prorocea înaintea lui, iar visătorul își spunea visul. Dacă Lumina supranaturală nu venea peste acele pietre, nu conta cât de real sau adevărat părea visul sau prorocia aceea, era respins. Naturalul trebuie să răspundă supranaturalului, iar supranaturalul trebuia să răspundă naturalului. În concluzie, în Vechiul Testament testul care dovedea dacă acele cuvinte erau sau nu adevărate, era Urim și Tumim. Acest lucru s-a întâmplat sub preoția levitică.

Dumnezeu nu ne-a lăsat niciodată fără Urim și Tumim, pentru că în seara aceasta Urim și Tumim este Cuvântul Său. Astfel, nu contează cât de frumos sună mesajul sau visul; dacă Urim și Tumim, care este Cuvântul lui Dumnezeu, nu luminează peste el, sfatul meu este să-l lăsați în pace, pentru că nu este mărturia lui Dumnezeu. Cartea aceasta este descoperirea completă a lui Isus Hristos.

Isus a venit și a făcut exact lucrările pe care a spus Scriptura că le va face. Apostolul Petru fusese învățat de tatăl și de învățătorii săi că va veni Mesia și că acest Mesia va fi un Profet. Ei nu mai avuseseră profeți de patru sute de ani, de la

Maleahi până atunci, iar aici stătea un Om obișnuit, care nu era îmbrăcat ca un cărturar sau ca un preot. El arăta ca un om oarecare, ceea ce înseamnă că ei nu L-au cunoscut după felul cum era îmbrăcat, ci după Viața din El.

Când Isus l-a privit și i-a zis: „*Tu ești Simon, fiul lui Iona,*” apostolul a fost gata să îl urmeze, fiindcă știa că Isus nu îl cunoștea. Da, Petru știa că acela era semnul lui Mesia, pentru că Isus nu îl cunoștea nici pe el și nici pe tatăl său.

L-am urmărit apoi pe Filip, care s-a dus să-l caute pe Natanael, un bărbat hotărât și învățat în Scriptură. Filip l-a informat pe drum despre cele întâmplare, iar când au venit în prezența lui Isus, El l-a chemat și i-a zis:

„Iată cu adevărat un israelit în care nu este vicleșug.”

„De unde mă cunoști?” L-a întrebat Natanael mirat, dar Isus i-a răspuns: *„Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin.”*

„Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!”

Dacă ne îndreptăm atenția spre poporul samaritean, vedem că în Sihar trăia femeia aceea micuță. Ea era o femeie rău famată, dar când Lumina Evangheliei i-a luminat calea și i-a spus păcatele și tot ce făcuse, a spus:

„Doamne, văd că ești proroc. Noi am fost învățați și știm că atunci când va veni Mesia, ne va învăța toate lucrurile.” Acela era semnul lui Mesia.

Noi am văzut că El nu a făcut acest semn înaintea neamurilor, ci a profețit că va fi făcut în zilele din urmă de către Duhul Sfânt, iar cine îl va huli, nu va fi iertat niciodată.

El a spus că atunci va fi la fel ca în zilele Sodomei, zile în care Dumnezeu S-a descoperit într-un Bărbat care a mâncat carne de vițel și pâine și a băut lapte de vacă, iar Avraam l-a numit Elohim, Marele Dumnezeu, Creatorul. Același Dumnezeu S-a arătat în trup în chipul lui Isus Hristos.

Astăzi, El este în Biserica Sa, în forma Duhului Sfânt, care este Dumnezeu. **Acel Bărbat în carne și oase, care va fi de fapt Dumnezeu în trup uman, va fi trimis înainte ca lumea neamurilor să fie arsă cu foc, și va face aceleași lucrări ca atunci, ca să Se identifice pe Sine însuși înaintea neamurilor,** iar noi L-am văzut aseară făcând aceste lucruri printre noi.

Isus îi certa pe oamenii din zilele acelea din pricina necredinței lor, și pentru că ar fi trebuit să cunoască Scripturile pe care le-au învățat. Dar Scriptura spune că ei au fost îndepărtați de Adevăr prin tradițiile lor, așa cum a spus și Isus: *„Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră, și ați făcut-o fără putere.”*

Mă întreb: dacă în seara aceasta, El ar sta pe pământul Statelor Unite, nu ar spune același lucru multora dintre noi? Voi ați luat poruncile lui Dumnezeu și le-ați făcut fără putere, prin tradițiile voastre omenești, predicând că „zilele minunilor au trecut,” și așa mai departe. De altfel, profetul a spus: „vor avea o formă de evlavie, dar îi vor tăgădui puterea.”

Dar și El i-a certat pentru că ei trebuiau să se uite la semne și să le creadă. În fiecare epocă, Dumnezeu S-a ocupat de oameni prin semne, pentru că El este Supranatural, iar acolo unde se află Dumnezeul supranaturalului, trebuie să aibă loc lucruri supranaturale.

Astfel, în zilele lui Noe, El le-a dat semnul construirii corăbiei, iar cei ce au crezut mesajul vestit de el și au intrat în corabie au fost salvați; dar cei care l-au respins au pierit. În zilele lui Moise, Dumnezeu a vorbit prin buze umane și a putut să cheme muște, purici, broaște, a închis cerurile și a adus întuneric. El a făcut toate acestea printr-un profet legitimat. Cei care au crezut și au ieșit din Egipt, au trecut Marea Roșie și au fost salvați, dar cei rămași pe partea cealaltă au pierit.

Când Isus le-a spus gândurile inimii, oamenii l-au numit Beelzebul și au zis că le citește gândurile. Într-o zi ei vor spune că este „telepatie mintală”, dar orice persoană inteligentă, care cunoaște măcar o iotă din ceea ce este telepatia mintală, știe că lucrurile pe care le vedem nu sunt telepatie mintală.

Nu demult, fratele baptist care o aduce la școală pe micuța mea Rebeca și o ajută ducându-i cărțile, a venit la una din adunările mele din Tucson. Imediat după adunare, băiatul l-a sunat pe tatăl său, care este misionar în Mexic, un bărbat predat Domnului și coleg cu Billy Graham, și i-a zis:

„Tati, vino repede acasă, fiindcă noi am văzut puterea lui Dumnezeu manifestată.”

„Ce se întâmplă cu tine, fiule?” l-a întrebat tatăl său. „Așa ceva se poate vedea la orice circ ieftin!”

Tânărul s-a gândit puțin, apoi a continuat: „Tati, eu te iubesc. Tu ai fost pentru mine un tată iubitor și m-ai crescut bine, dar mă întreb: dacă am putea da timpul înapoi și ne-am afla pe malul mării Galileei, în zilele lui Isus din Nazaret, ai numi și aceea „un circ ieftin”? Când a auzit aceasta, bărbatul și-a lăsat postul lui de datorie, a venit acasă și a fost convins.

Vedeți, Isus încerca să le spună: *„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Cine Mă poate acuza de păcat, care este necredința? Dacă nu am împlinit toate lucrurile care s-au spus despre Mine, puteți să Mă arătați cu degetul, dar Eu am făcut exact ceea ce spune Scriptura că voi face.”*

Oh, dacă biserica ar putea să ia în seara aceasta poziție ca reprezentantă a lui Isus Hristos și să spună: „Unde suntem găsiți descoperiți? Dumnezeu, eu vreau să trăiesc să văd ziua în care biserica lui Isus Hristos poate fi una, cu o inimă și un gând, stând în puterea deplină a Duhului Sfânt, ca să facă aceleași lucrări pe care le-a făcut și Isus Hristos, cu Dumnezeu în ea.

El a încercat să-i mustre. Ei știau că Dumnezeu a trimis în toate generațiile daruri pe pământ, iar atunci când El trimite un dar pe pământ și este respins, națiunea sau generația aceea intră sub judecată. Însă dacă Dumnezeu trimite un dar, și este primit, generația aceea este binecuvântată.

Aseară, în timp ce veneam înapoi, m-am gândit: „Cum ar fi dacă toată America ar crede darul lui Dumnezeu pe care l-am primit?”

În textul citit, Isus se referă la timpul lui Iona. Mulți oameni îl condamnă pe Iona și spun: „A făcut așa și așa,” pentru că a ieșit din voia Domnului.

Dați-mi voie să încerc să vă explic acest lucru. Biblia spune că „Pașii celor dreți sunt aleși de Domnul.” Uneori, El ne face să facem lucruri contrare gândirii noastre, dar dacă urmăm îndemnul Duhului Sfânt, vom fi întotdeauna în voia Lui. Dumnezeu face ceea ce dorește. El l-a ridicat pe Faraon pentru împlinirea scopului Său și a spus că l-a iubit pe Iacov și l-a urât pe Esau încă înainte ca ei să se fi născut. Scopul lui Dumnezeu trebuie să fie atins! Poate să-l spună Iona, așa cum scrie în Romani 9?

Fiți atenți! Noi vedem că Dumnezeu i-a poruncit lui Iona să se ducă la Ninive, să predice acolo și să le spună oamenilor că în patruzeci de zile orașul lor va pieri din cauza păcatului, fiindcă era o cetate păgână. Ei se închinau la idoli, iar ocupația lor

principală era pescuitul, pentru că locuiau lângă mare. Dar ce s-a întâmplat? În loc să ia corabia spre Ninive, Iona a plecat spre Tars, dar știm cu toții în ce necaz a intrat din cauza aceasta. Eu cred că toate acele lucruri au fost poruncite de Dumnezeu. Marea s-a dezlănțuit, iar Iona le-a zis marinarilor: „*Luați-mă și aruncați-mă în mare...*” Dar Dumnezeu a pregătit un pește, pe care noi îl numim balenă, și el l-a înghițit pe profet.

Cu câțiva ani în urmă am fost în Louisville, Kentucky, și acolo am văzut un schelet de balenă pus pe remorca unui camion. Lângă camion stătea un Ricky cu niște ochelari pe nas, care părea să aibă mai multă educație decât putea să controleze cu inteligența lui, și încerca să le explice oamenilor diferite lucruri în legătură cu balena aceea. El a spus:

„Povestirea biblică cu Iona, care a fost înghițit de o balenă, este doar o legendă veche, pentru că voi abia puteți introduce o minge prin gâtul acestei balene. Gâtul ei era prea mic ca să poată înghiți un om.

Aceasta a fost prea mult pentru mine, așa că n-am mai putut să tac, ci am zis:

„Domnule, vreau să corectez ceea ce ai spus!”

„Ce anume?” a întrebat el.

„Poate că balena aceasta nu poate înghiți un om, dar Biblia spune că Dumnezeu a pregătit un pește care a putut s-o facă. El a fost creat special și Dumnezeu l-a făcut destul de mare ca să-l poată înghiți pe profet.” Vedeți? Am simțit că aș fi un trădător al Bibliei dacă nu aș fi lăsat o mărturie și nu mi-aș fi arătat adevărata culoare în timp ce oamenii de acolo stăteau și râdeau. Și vreau să vă spun că după ce am zis acele cuvinte, totul a fost diferit; după ce am arătat că el nu cunoștea Scripturile, nu a mai fost nimic de râs. Biblia spune: „*Domnul a trimis un pește mare să înghită pe Iona.*” (Iona 1.17). (În versiunea King James a Bibliei engleze scrie: „Dumnezeu a pregătit un pește mare care să îl înghită pe Iona.”), ceea ce înseamnă că El l-a pregătit în mod special.

Aceasta îmi amintește de o povestire care spune că într-o zi o fetiță mică se întorcea fericită de la biserică. Ea mergea pe drum fericită, cu părul lăsat pe spate și cântând imnuri de laudă lui Dumnezeu, iar la un moment dat a trecut pe lângă un necredincios care stătea într-un colț și a întrebat-o:

„De ce ești atât de fericită, micuță doamnă?”

„Tocmai am fost mântuită și mă duc în ceruri,” a răspuns fetița.

„Dar ce ai sub braț? Este cumva cartea pe care ei o numesc Biblie?”

„Da, domnule, așa este.”

„Dar nu crezi ce scrie în ea, nu-i așa?”

„Ba da, eu cred fiecare cuvânt din ea.”

„Crezi și povestea cu balena care l-a înghițit pe Iona?”

„Da, domnule, o cred. Dacă Biblia ar spune că Iona a fost înghițit de o balenă, aș crede și aceasta.”

„Tu crezi aceasta, dar cum vei putea dovedi că balena aceea l-a înghițit?”

„Când voi ajunge în ceruri am să-l întreb.”

„Dar dacă Iona nu este acolo?”

„Atunci va trebui să-l întrebi tu.” Astfel, el și-a primit răspunsul și s-a dus pe calea lui.

Eu cred că balena l-a înghițit pe Iona, iar el a stat cu mâinile legate în burta ei, cam la optzeci de metri adâncime în mare.

Voi, femeile, știți cum procedează peștișorii voștri din acvariu. Un pește umblă prin apă să găsească mâncare, iar după ce mănâncă și își umple burta, se duce la fund și își odihnește înotătoarele. Înotătoarele îl țin la suprafață, dar după ce mănâncă se odihnește pentru că este obosit de atâta înotat.

Haideți să ne închipuim că peștele acela mare a făcut același lucru. Astfel, după ce l-a înghițit pe profet, trupul lui mare și greu de multe tone, s-a dus pe fundul mării cu profetul în burtă. Peștele îl înghițise, iar Iona nu vedea nimic altceva decât burta balenei.

Mă gândesc că oamenii spun adesea: „S-a rugat pentru mine aseară, dar mâinile mele nu sunt mai bine.” „S-a rugat pentru mine, dar nu aud mai bine!” Adevărul este că atâta timp cât priviți la aceasta, vă uitați de fapt la simptome. Dacă

păstorul vostru s-a rugat pentru voi, v-a uns cu untdelemn sau a folosit orice alt exemplu biblic, trebuie să credeți aceasta. Eu nu cred că vreunul din noi a avut mai multe simptome decât Iona, care oriunde se uita vedea numai burta balenei. Dar știți ce a spus el? „Acestea sunt minciuni goale!” El nu a crezut ceea ce vedea, ci a spus: „*Voi vedea iarăși Templul Tău cel sfânt.*”

Iona a știut că atunci când Solomon a închinat Templul lui Dumnezeu, El și-a dovedit prezența venind sub forma Stâlpului de Nor, așa că slava Domnului a umplut Casa Domnului. Atunci Solomon s-a rugat și a zis: „Doamne, dacă poporul Tău va fi în primejdie, oriunde s-ar afla el, și va privi spre Casa aceasta sfântă și se va ruga, Tu să îl asculți din ceruri.”

Dacă atunci când se afla în situația aceea, Iona a putut să aibă încredere în rugăciunea unui om, a unei ființe umane care mai târziu a decăzut, și într-un templu făcut de mâini omenești în care a locuit Dumnezeu, cu cât mai mult ar trebui să credem noi în seara aceasta, pentru că ne aflăm chiar în prezența marelui Dumnezeu și vedem cum oamenii din jurul nostru sunt vindecați, mântuiți și umpluți cu Duhul Sfânt. Voi nu trebuie să priviți spre un templu natural, ci spre Templul ceresc, unde Hristos stă la dreapta majestății Sale și mijlocește pentru noi prin puterea Sângelui Său și pe baza mărturisirilor noastre. Ar trebui să ne fie rușine pentru slăbiciunea noastră, iar în concluzie, până când nu aveți o credință mai mare decât credința lui Iona, nu aveți dreptul să îl criticați!

Poate Dumnezeu a pus un tub de oxigen acolo; eu nu știu ce a făcut El, dar Iona a stat trei zile și trei nopți în burta acelei balene. Să ne imaginăm puțin această scenă: poate era cam 11.00 dimineața, iar pescarii se pregăteau să-și tragă plasele de pescuit și să se întoarcă la mal. Acești păgâni se închinau la animale, iar balena era considerată zeul mării. Și iată că aproape de mijlocul zilei, ei văd cum această balenă se apropie de țărm, deschide gura și de acolo iese afară profetul. Nici nu-i de mirare că s-au pocăit cu toții, pentru că dumnezeul lor l-a scuipat afară pe profet, iar el a umblat pe străzile cetății strigând: „*Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită!*” Vedeți, Dumnezeu știe cum să facă lucrurile.

Ei l-au cerut lui Isus să le arate un semn, iar El le-a zis: „*Un neam viclean și preacurvar cere un semn.*” Eu știu că este o interpretare referitoare la ceea ce a vrut să spună El, dar eu voi merge mai departe și voi aduce o interpretare dublă.

Când am avut noi o generație mai rea și mai preacurvară decât cea pe care o

avem astăzi? Ei vin pe stradă și întreabă: „Ești un vindecător divin?”

„Nu, Hristos este Vindecătorul divin!”

Dar ei continuă: „Ei bine, dacă ești un vindecător divin sau crezi că ești unul, cunosc un om bolnav; vino și vindecă-l. Se spune că poți învia morții; că a murit un om și l-ai înviat. Noi avem aici un cimitir plin. Vino și dovedește-ne aceasta.”

Țineți minte că este același diavol bătrân care a spus: *„Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini.”*

Este același diavol bătrân care a pus o cârpă peste ochii Domnului nostru, apoi acei soldați beți și îngâmfați au luat un băț, L-au lovit peste cap, pasându-l de la unul la altul, și au zis: „Am înțeles că ești profet și cunoști tainele inimii. Dacă ești cu adevărat profet, procește și spune-ne cine Te-a lovit, și atunci Te vom crede.” Vedeți? Este același diavol bătrân, dar Dumnezeu nu se dă în spectacol pentru nimeni.

Este același diavol bătrân care a spus: „Dă-Te jos de pe cruce! Hai să Te vedem făcând o minune!” Acel diavol trăiește și astăzi.

Isus a spus că o generație rea și preacurvară se uită după un semn și îl va primi. Astfel, așa cum Iona a stat timp de trei zile și trei nopți în burta balenei, Fiul omului va sta în inima pământului. Despre ce fel de semn vorbea El? Despre semnul învierii. După două mii de ani de predicare a Evangheliei, două mii de ani de critici, Biblia a trecut prin toate lucrurile, iar în seara aceasta Isus Hristos este în mijlocul nostru în puterea învierii Lui și face aceleași lucrări pe care le-a făcut și atunci când a fost pe pământ. Aceasta este generația aceea rea și preacurvară.

Isus a spus în Ioan 14.12+19: *„...cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu.”* *„Peste puțină vreme, lumea (necredincioșii, ordinea lumii și ordinea bisericii) nu Mă va mai vedea, dar voi (credincioșii) Mă veți vedea, pentru că Eu voi fi cu voi, chiar în voi, până la sfârșitul lumii.”* (Matei 28.20).

Generația aceasta rea și preacurvară, pe care o avem pe pământ și care face haz de Cuvântul original și de Biserică, va primi în seara aceasta un semn al învierii. Nici un om din lumea aceasta nu poate face afară lucrările pe care le face acum Isus Hristos în Biserică Sa. Acesta este semnul că El este viu în seara aceasta. El S-a ridicat dintre morți acum două mii de ani, iar în seara aceasta este la fel de viu

ca atunci când a umblat prin Galileea. Amin. Semnul învierii.

În continuare, vedem că El s-a referit și la zilele lui Solomon și a spus: *„Bărbații din Ninive se vor scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; și iată că aici este Unul mai mare decât Iona.*

Împărăteasa de la miazăzi se va scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l va osândi, pentru că ea a venit de la marginile pământului ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că aici este Unul mai mare decât Solomon.” (Matei 12.41-42). Dar ei nu puteau să înțeleagă aceasta, pentru că erau prea întunecați la minte, așa cum a spus de altfel și Isaia: *„Ei au ochi dar nu văd; au urechi dar nu aud.”*

Eu vă spun aceasta cu dragoste: pentecostalilor, acum este aproape la fel ca atunci. Făgăduința lui Dumnezeu trece chiar pe lângă noi, iar noi o lăsăm să ne scape. Vedeți? Problema cu pentecostalii este că au văzut prea mult din Dumnezeu.

Aceasta îmi amintește de o istorioară pe care am citit-o odinioară. Autorul povestioarei a scris despre mare fără s-o fi văzut vreodată. La fel s-a întâmplat și cu Stephen Foster, autorul poveștilor populare, care a scris despre râul Suwannee, fără să-l fi văzut vreodată. Astfel, scriitorul despre care vă spun, a scris despre mare, iar într-o zi a pornit într-o călătorie ca s-o vadă; și pe drum s-a întâlnit cu un marinar bătrân, cu mustăți cărunte și cu o pipă mare cât un cocean de porumb în gură. Marinarul l-a întrebat:

„Unde te duci, omule bun?”

„La mare. Sunt poet și vreau să văd marea. Vreau să văd cum se zbat valurile albe și înpumate pe întinderea albastră; vreau să văd cum se reflectă cerul albastru în apele mării și să simt briza ei sărată; și vreau să aud țipătul pescărușilor care zboară de colo-colo pe deasupra apei.”

Bătrânul marinar și-a scos pipa din gură, a scuiat, apoi a zis: „Eu m-am născut pe mare, în urmă cu șaiszeci de ani, dar nu văd nimic încântător la ea.” De ce aceasta? Pentru că o văzuse atât de mult încât devenise ceva obișnuit.

Aceasta este problema și cu voi, pentecostalilor. Ați văzut atât de mult din binecuvântările lui Dumnezeu, încât nu vă mai impresionează deloc, ci trec pe

lângă voi. Dar noi trebuie să fim plini de respect și de recunoștință față de tot ceea ce ne dă Dumnezeu.

Orice teolog sau cititor al Scripturii știe că zilele lui Solomon au reprezentat epoca de aur a evreilor. Ei n-au avut nici măcar un război în tot acest timp și au trăit aproape ca în timpul mileniului. În perioada aceea au construit Templul și toate națiunile se temeau de ei, pentru că știau că tot poporul era cu o inimă și un gând. Dumnezeu le-a dat un dar, iar ei l-au crezut, l-au acceptat și au lucrat cu o inimă și un gând.

Oh, dacă în seara aceasta, toată America, toți prezbiterienii, metodiștii, baptiștii și pentecostalii, ar rupe tradițiile omenești fără credință, pe care le-au ridicat în jurul nostru denomi-națiunile separând astfel frățietatea; dacă am putea ieși din acea crustă veche în care ne aflăm, să ne adunăm împreună și să acceptăm Darul lui Dumnezeu pe baza făgăduinței că El ni l-a dat, acesta ar fi cel mai bun Adăpost pe care-l știu împotriva bombelor atomice. În ce mă privește, mai degrabă aștept făgăduința lui Dumnezeu, decât să privesc după toate adăposturile lor antiatomice. Ce națiune am fi dacă am avea o trezire de felul acesta! Atunci la toate națiunile le-ar fi frică să facă ceva împotriva. Vedeți, Dumnezeu ne dă un dar, însă noi ne purtăm cu ușurință cu el.

Noi încercăm să adunăm totul într-o grămadă și să spunem: „Noi avem totul, iar voi nu aveți nimic pentru că nu puteți vedea prin ochelarii noștri.” Noi nu trebuie să facem aceasta pentru că nu este corect. Diavolul stă liniștit cât timp poate să ne facă să luptăm unul împotriva celuilalt, dar când puteți vedea puterea unității făcute de Dumnezeu, care își adună Biserica din cele patru vânturi ale pământului, se va întâmpla cu siguranță ceva.

În zilele lui Solomon, Dumnezeu a dat un dar al deosebirii. Acesta a fost un dar mareț, un dar care deosebea gândurile cu înțelepciune, iar oamenii roiau în jurul lui. El l-a făcut împărat și a devenit subiectul principal de discuție al lumii. Toată lumea vorbea despre Israel. În vremea aceea nu aveau telefoane, televiziune și alte lucruri de felul acesta, așa că știrile se transmiteau de la buze la ureche, pentru că oamenii care treceau pe acolo vedeau cum lucra acest mare dar al lui Dumnezeu, iar când plecau mai departe le spuneau tuturor despre el. Faima lui s-a răspândit în toată lumea, iar poporul era lipsit de griji și războaie, pentru că acceptaseră darul dat de Dumnezeu.

În seara aceasta ar trebui ca toți prezbiterienii, metodiștii, baptiștii și pentecostalii, să aruncăm ideile noastre și să ne întoarcem la ceea ce a vorbit Dumnezeu în privința aceasta și la felul cum ar trebui să fie. El nu Se poate schimba, de aceea în casa lui Corneliu și ori de câte ori se va mai întâmpla aceasta, se va proceda pe baza Prescripției primite de Petru în Fapte 2. Prescripția trebuie să fie aceeași și astăzi, pentru că în Biblie nu există nici un loc în care să scrie că ei ar fi aplicat Prescripția altfel decât scrie în Fapte 2. Așa este. Ea trebuie să fie și în continuare așa cum am primit-o astăzi.

Oamenii Îl primesc pe Dumnezeu și Îl cred sincer, dar după aceea se retrag și spun: „Noi avem aceasta și este totul!” apoi se separă și nu mai acceptă nici o descoperire nouă. Da, ei se organizează și spun: „Asta-i tot. Aceasta este doctrina noastră!” apoi pun punct. Dacă ați avea o denominațiune care pune virgulă după doctrină și ar spune: „Noi credem aceasta plus tot ce ne va arăta Dumnezeu!” ar fi în ordine. Eu aș accepta aceasta, dar niciodată ceva cu punct, pentru că Dumnezeu este Dumnezeu și El merge tot timpul înainte.

Noi privim tot timpul înapoi să vedem ce au spus Moody, Sankey, Finney, Wesley sau Luther, dar ei au fost bărbații aceluși timp. Știința nu privește niciodată în urmă ca să vadă ce a spus știința. Cu trei sute de ani în urmă, un om de știință francez a dovedit că dacă un om merge cu înfiorătoarea viteză de 48 Km/oră, gravitația l-ar ridica de pe pământ. Vă puteți închipui ca știința modernă să spună același lucru? Astăzi ei merg cu 3000 de Km/oră și încearcă să găsească ceva care să prevină topirea oțelului, ca să poată merge cu 6500 Km/oră. Vedeți? Ei nu se uită înapoi, ci privesc doar înainte.

Dar biserica privește tot timpul înapoi. Haideți să privim în sus, fiindcă puterea lor este limitată! Dar puterea noastră este nelimitată, pentru că *„Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!”* Credința adevărată va puncta fiecare Cuvânt spus de Dumnezeu cu „Amin,” și nu cu „Ei bine, aceasta a fost pentru o altă generație!” pentru că El este Același ieri, azi și în veci.

Vestea despre Solomon s-a răspândit atât de mult încât a ajuns până departe, în ținutul Seba, unde domnea o împărăteasă care trebuie să fi fost o doamnă drăguță. Supușii ei au început să-i spună că în Israel este un Dumnezeu mare și că El a uns o ființă umană cu un dar de deosebire supranatural, pentru că nici un om nu poate avea o asemenea înțelepciune, ci trebuie să fie venită de la Dumnezeu. Vedeți, credința vine în urma auzirii Cuvântului, iar ea i-a atins inima, așa cum s-a

Întâmplat și în cazul acelei micuțe femei imorale de care am vorbit aseară. I-a atins inima, iar ea a dorit să știe mai mult despre acest lucru. Eu cred că la fel s-a întâmplat cu fiecare dintre noi când am aflat unde se află Viața veșnică, pentru că toți dorim să trăim.

Ei bine, probabil că împărăteasa oprea fiecare caravană care trecea pe acolo, îi chema pe oameni la palat și-i întreba:

„Ați trecut prin Palestina?”

„Da, avem uleiuri și bijuterii de acolo.”

„Este adevărat ce se spune despre acel mare dar al Dumnezeului lor?”

„Da, este adevărat. Noi L-am văzut în plină acțiune.”

Vedeți, credința vine prin auzire, așa că ea a început să înseteze după aceasta și a dorit să vadă cu ochii ei.

Pentru aceasta, trebuia să treacă însă prin multe încercări. În primul rând, ea era o păgână. În al doilea rând, era împărăteasă și ca urmare trebuia să meargă la preotul ei ca să-i ceară permisiunea să meargă acolo. Eu pot să-mi imaginez scena aceasta. Nu vreau să par batjocoritor, ci doresc să vă prezint o mică dramă. Deci ea s-a dus la preotul ei și i-a zis:

„Părinte sfânt...”

„Da, fiica mea,” a răspuns preotul.

„Am auzit niște zvonuri care spun că în Israel este un Dumnezeu care a uns un om cu puterea Lui de deosebire.”

„Ascultă, fiica mea. Dacă dumnezeii cei mari ar face vreo mișcare, ar face-o în mijlocul nostru.” Vedeți, voi nu trebuie să fiți preoți păgâni ca să credeți aceasta. „Dacă El face vreo mișcare, o va face în organizația noastră, nu în mijlocul celorlalți. La urma urmei, ei sunt o grămadă de holly-rollers.” Eu nu ar trebui să spun aceasta, dar voi știți mai bine. „Oh, ei sunt o grămadă de fanatici care spun tot felul de povești despre trecerea Mării Roșii, și așa mai departe, care sunt doar niște legende. Nu poți să crezi acest grup, pentru că sunt o grămadă de extremiști, iar dacă este vreo putere, aceasta se găsește în marele dumnezeu Dagon sau altul

de aici.”

Eu pot să văd cum acea femeie micuță a stat puțin pe gânduri, apoi a spus:

„Vezi tu, oamenii spun că Dumnezeu pe care Îl au ei este un Dumnezeu adevărat.”

„Dar, fiică, și acesta este un Dumnezeu adevărat.”

„Ei spun că Dumnezeul de acolo este viu.”

Vedeți voi, când inima voastră este cuprinsă cu adevărat de ceva, Dumnezeu vă vorbește dacă continuați să-l vorbiți, și *„nu vă îngrijorați, gândindu-vă cum sau ce veți spune; căci ce veți avea de spus vă va fi dat chiar în ceasul acela.”* (Matei 10.19).

Și ea a continuat: „Ei spun că Dumnezeul lor este un Dumnezeu care-și iubește poporul; El vine jos și Se face cunoscut copiilor Săi.”

„Oh, dar aceasta nu înseamnă nimic.”

„Ce spui? Stai puțin! Am să merg acolo.”

„Dacă vei merge acolo, vei aduce rușine asupra ta. Să nu participi la trezirea aceea! Noi nu colaborăm cu ei, așa că n-ar trebui să faci așa ceva!”

„Mama, bunica și străbunica mea au slujit la idolul acesta, la această statuie, și la fel au făcut toți oamenii mei, dar nu s-a găsit nici măcar unul care să ne arate că ar fi viu. Nu contează câte suluri le-ai citit sau ce ai făcut, fiindcă nu s-a găsit niciunul care să arate că are măcar un strop de viață. Dar se spune că acolo este Viață, iar pe mine mă îngrijorează aceasta.”

Atunci preotul i-a zis: „Dacă mergi acolo, va trebui să te excomunic. Tu ești membră aici și ai un prestigiu, dar dacă mergi cu un grup ca acela îți vei pierde demnitatea.”

„Cu prestigiu sau nu, voi merge acolo.”

Vedeți, când Dumnezeu apucă inima cuiva, în calea acelui om nu mai poate sta nimic, fiindcă va ajunge acolo oricum; când foamea vine de la Dumnezeu, nu mai contează ce spune soțul, soția, copilul, păstorul sau oricine altcineva.

Astfel, doamna aceea micuță s-a pregătit și a spus:

„Eu merg acolo, orice ar fi.”

„Te vom excomunica și numele tău nu va mai fi aici.”

„Ei bine, poți să-l ștergi chiar acum, pentru că voi merge oricum.”

Vedeți, ea a trebuit să plătească un preț. Foarte mulți dintre noi nu sunt de acord să plătească acest preț și preferă să se țină de un crez.

Fără îndoială că femeia aceasta a studiat sururile acestei religii și a văzut care era natura lui Dumnezeu; ea a văzut că Dumnezeu i-a dat înțelepciunea Sa în dar unui bărbat și că El însuși Se exprima pe Sine prin el și nu printr-un idol surd și mut.

Păgânismul este un imitator perfect al creștinismului. Astfel, închinătorul păgân se închină înaintea idolului și crede că idolul acela îi vorbește.

Indienii Navaho se închină la broasca țestoasă care este considerată dumnezeul ploii. Ei îi pun noroi pe spate și fac din ea un idol. Apoi iau o scoică goală, îl cheamă pe dumnezeul acela și pot să audă ecoul vocii lor, crezând că acela este dumnezeul ploii care le răspunde. Ce diferență este însă față de creștinism? Noi ne închinăm înaintea unui Dumnezeu supranatural, care nu este un idol, și ne umplem cu El ca să devenim chipul Lui, imaginea Lui vie care umblă, Îl slujește și lucrează pe pământ, ca o reprezentare vie a Lui, ceea ce este contrar păgânismului. Ei se închină înaintea Mariei, a lui Iosif sau a altui sfânt care este mort de ani de zile, dar Duhul Sfânt vine să locuiască într-o ființă vie, nu într-un idol mort. Da, El vine într-o ființă vie și Își face lucrarea prin ea: „...*voi sunteți templul lui Dumnezeu.*” (1Corinteni 3.16). Vedeți?

Dumnezeu nu se schimbă, ci face și în seara aceasta același lucru pe care l-a făcut și în zilele lui Solomon. El i-a dat lui Solomon acel dar.

Astfel, împărăteasa a început să se pregătească de plecare. Ea avea de înfruntat o mulțime de obstacole, dar credința nu era unul dintre ele. Cu siguranță credința nu-i stătea în cale.

Ea s-a gândit în felul următor: „Voi merge acolo, iar dacă ceea ce am auzit este adevărat, am să-l susțin, dar dacă nu este adevărat, am să-mi aduc darurile înapoi.”

Vedeți, ea ar fi trebuit să vorbească cu niște pentecostali. Așa este. Tu mergi acolo și te numești pentecostal, când de fapt sponsorizezi programe radio care fac haz de ceea ce crezi, în loc să lași ca grupul tău să beneficieze de aceste lucruri ca să ajute programul lui Dumnezeu.

Ea a luat aur, mir, bani și așa mai departe și le-a încărcat pe cămile. Pe deasupra, avea de parcurs și un drum periculos. Amintiți-vă că în deșert trăiau copiii lui Ismael care erau tâlhari. Cât de ușor le-ar fi fost să atace caravana împărătesei, să-i ucidă pe eunucii care erau garda ei personală și să pună mâna pe întreaga ei comoară.

Dar când ești flămând și însetezi după Dumnezeu, nu vezi nici un pericol, nu mai vezi nimic înaintea ta, ci încerci să ajungi la El, iar Dumnezeu are întotdeauna grijă să reușești să ajungi. Ea nu s-a gândit nici o clipă la pericole, ci dorea să ajungă acolo; aceasta era dorința inimii ei, așa că Dumnezeu a avut grijă să ajungă.

Să nu te gândești la pericole; să nu te gândești la critici și să nu-ți pese ce spun alții. Dacă inima ta flămânzește după Dumnezeu, atunci singurul tău țel este să ajungi la El; și nu te interesează cum vei ajunge, cât timp ajungi acolo. Vedeți, ea avea același scop.

Fără îndoială că avea toate sulurile și citea din ele în timp ce călătorea. Probabil că mergeau în timpul nopții, pentru că razele soarelui sunt foarte fierbinți în deșertul Sahara.

Mă gândesc la distanța mare pe care a trebuit s-o străbată această împărăteasă ca să vadă înțelepciunea lui Solomon. Dacă măsurați pe hartă, veți vedea că sunt în jur de cinci sute de kilometri. Știți cât timp i-a trebuit s-o străbată? Ea nu a mers cu un Cadillac cu aer condiționat, ci s-a dus pe spatele unei cămile și i-au trebuit nouăzeci de zile ca să ajungă acolo, adică trei luni.

Nici nu-i de mirare că Isus a spus că ea se va ridica împreună cu generația aceasta și o va condamna. Unii oameni locuiesc chiar peste drum și nici măcar nu deschid ușa ca să vadă că aici se petrec aceleași lucruri. Așa este. Nu-i de mirare că ea va sta împreună cu generația aceasta și o va condamna. Noi avem mașini cu aer condiționat, trenuri, avioane și multe alte lucruri pe care Dumnezeu ni le pune la îndemână, dar cu toate acestea nu facem nimic. Ea a parcurs toată această distanță ca să audă înțelepciunea lui Solomon, dar aici se află Unul mai mare decât Solomon.

Ea a călătorit prin deșert, a citit sulurile, iar într-un sfârșit a ajuns acolo. Când a ajuns la palatul lui Solomon, probabil a intrat în curte și și-a ridicat corturile, după cum era obiceiul în zilele acelea, fiind însoțită de slujitoarele și eunucii ei.

În dimineața următoare a sunat clopotul, trâmbițele au trâmbițat și au început să răsunе cântările, iar ea și-a găsit un loc undeva în spate, pentru că venise să vadă dacă era sau nu adevărat ceea ce auzise. Împărăteasa nu venise numai așa, și nu voia să ia doar cuvântul altora, ci dorea să se convingă singură.

Ea a procedat la fel ca Natanael care i-a spus lui Filip în lecția noastră de aseară: *Poate ieși ceva bun din Nazaret?*

Și Filip i-a răspuns: „Vino și vezi. Nu sta acolo și critica, ci vino și convinge-te singur.”

O, dacă am face și noi la fel în seara aceasta! Haideți și vedeți! Luați-vă Biblia și veniți să vedeți ce se întâmplă! Isus a spus: *„Cercetați Scripturile, pentru că... ele mărturisesc despre Mine.”* (Ioan 5.39). Ele mărturisesc că El este Cuvântul. Scriptura însăși este Cuvântul, așa că Ea mărturisește când El devine Viață pentru tine și când Se manifestă în tine.

Împărăteasa a citit sulurile și știa ce fel de natură avea laHVeH. El este numai înțelepciune. Când și-a ridicat corturile, ea și-a ascuns darurile într-un colț, fiindcă mai întâi voia să vadă dacă era adevărat sau nu ceea ce auzise. Dacă era adevărat, merita toate lucrurile pe care le avea, iar dacă nu, le ducea înapoi.

Eu cred că la fel se întâmplă și în seara aceasta. Dacă acest plan al salvării, pe care îl auzim, este adevărat, îi datorăm tot ce avem: viața, timpul nostru, totul, iar dacă nu este adevărat, aflați ce este adevărat, pentru că aveți o singură viață și ea se va sfârși în curând. Cercetați mai întâi Scripturile și vedeți dacă nu se compară cu ele.

Femeia aceasta micuță a ocupat loc undeva în spate, așa cum fac uneori toți cei nou-veniți. După ce au sunat trâmbițele, a venit păstorul Solomon, s-a așezat și a început adunarea. Curând au început să fie chemate numerele de rugăciune. Aceasta nu sună bine, dar vreau să vă arăt ceva.

Împărăteasa a spus: „Acum voi vedea ce fel de înțelepciune este aceasta!” iar când a venit primul pacient sau prima persoană în fața lui Solomon și el i-a

descoperit lucrurile ascunse, ea a zis: „Așa este. Este adevărat.” Ea nu a spus: „Păi, cred că omul acela se folosește de telepatie!” ci inima ei a început să creadă și să înseteze tot mai mult.

În sfârșit a venit și rândul ei să stea înaintea lui. Împărăteasa avea și ea secrete, iar Biblia spune că atunci când a ajuns înaintea lui Solomon, a văzut că nu era nimic ascuns de el, fiindcă i-a descoperit fiecare secret al inimii ei.

Când descoperirea pentru ea s-a terminat, împărăteasa aceea păgână a spus: „Tot ce am auzit este adevărat și chiar mai mult. Binecuvântați sunt cei ce stau aici și văd aceasta în fiecare zi.” Amin. Oh, abia putea să-și mai țină răsuflarea! Când a văzut cum s-a lucrat cu alții și cu ea însăși, împărăteasa L-a crezut pe Dumnezeu.

Nici nu-i de mirare că Isus a spus că ea se va ridica în acea generație, când El stătea acolo făcând aceleași lucrări, chiar mai mari și mai puternice, în timp ce ei ziceau: „Arată-ne un semn din ceruri!” Oh, cât de orbi pot fi oamenii! Și El a spus: „Ea va sta la judecată cu generația aceasta și o va condamna.”

Și după alți două mii de ani de predicare a Evangheliei și de revărsare a darurilor Duhului Sfânt, în aceste zile din urmă, plus a fângăduinței că acest mare dar al deosebirii va veni înapoi în biserică, ce îi va face ea acestei generații când va sta acolo la judecată? Ea a stat acolo în timpul ei, a crezut și și-a predat viața, iar acum, după alți două mii de ani de predicare a acestei Evanghelii, El a revărsat daruri, nu un dar, ci daruri ale Duhului Sfânt, iar oamenii stau nepăsători.

Trebuie să închei pentru că vreau să mă rog pentru voi. Ei au zis: „Arată-ne un semn.” Aceasta este problema și cu penticostalii. Voi vă uitați după ceva, iar într-una din aceste zile, El va fi prea departe de voi și va trece pe alături, fără să știți nimic. Țineți minte că ei nu L-au cunoscut în zilele lui Ilie; și nu L-au cunoscut în zilele lui Ioan Botezătorul, deși Scriptura a spus cine va fi El: „*lată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea.*” (Maleahi 3.1). Chiar și ucenicii au venit la El și L-au întrebat:

„*Oare de ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?*” iar El le-a răspuns: „*...Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut.*” Ei nu au știut că Isus era Hristos, decât după ce a murit și L-au îngropat.

Și am să vă mai spun ceva ca să știți cu toții! Ei nu au știut că Ioan D'Arc a fost o sfântă decât după ce au omorât-o. Biserica catolică a ars-o pe rug ca vrăjitoare,

pentru că avea vedenii, se ruga pentru bolnavi și aducea morții la viață, dar două sute de ani mai târziu, s-au trezit și au spus că a fost o sfântă. Desigur, ei au făcut o mare pocăință, i-au dezgropat pe preoții care au ucis-o și i-au aruncat în râu. Lucru fără sens! Fiți atenți, pentru că s-ar putea să se întâmple și printre noi ca Dumnezeu să Se identifice după Scriptură, după știință și după toate celelalte lucruri și să treacă pe lângă noi fără să ne dăm seama de aceasta.

Omul este încă același, așa că Îl laudă pe Dumnezeu pentru ce a făcut, vorbește despre ce va face și ignoră ceea ce face în prezent. Aceasta este natura umană.

Haideți să ne uităm la El și la ceea ce face acum. El este Isus Hristos, Același ieri, azi și în veci, același laHVeH Dumnezeu care S-a manifestat în El: *„În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.”* (Ioan 14.20). Dumnezeu S-a coborât din Stâlpul de Foc într-un Om, iar prin jertfirea aceluia Om, sângele a venit peste noi și ne-a curățat ca să ne aducă din nou în părtășie și să ne formeze ca Biserică, așa cum a fost în grădina Eden.

Să stăm liniștiți câteva minute. Ce s-a întâmplat cu femeia aceea? Ea era o religioasă, dar inima ei înseta să vadă ceva real; dorea ceva real. Dacă însetezi după ceva real, Dumnezeu îți va arăta, pentru că vei primi întotdeauna ceea ce cauți.

Aceasta îmi amintește de fratele Brown cu care am vorbit nu demult. Cred că este și sora Brown pe aici, pe undeva; Dumnezeu s-o binecuvânteze. Eu am trăit alături de ei în zilele de început ale slujbei mele, iar fratele Brown este ca un frate de sânge pentru mine, deoarece și lui îi place să vâneze. Sora i-a cumpărat o armă nouă automată Browning, iar eu l-am întrebat dacă o mai are. Într-o zi am să-l convertesc la o armă de vânătoare cu gloanțe adevărate, ca să îl îndepărtez de armele acelea vechi cu cartușe care se împrăștie.

Când vânam, eu obișnuiam să merg în pădurile din nord ca să vânez căprioare. Mergeam până în New Hampshire și Maine, unde sunt căprioarele cu coadă albă. Acolo aveam un partener cu care mergeam la vânătoare. Era un vânător iscusit și avea în vene sânge de indian. Când erai cu el nu trebuia să-ți faci griji că te pierzi, pentru că știa pe unde merge. Noi obișnuiam să ne despărțim, apoi ne întâlneam peste munții albiți de zăpadă sau peste pădurile dese și ne găseam întotdeauna unul pe altul; și nu mergeam acolo numai ca să hoinărim pe cărări, ci vânam. Îmi plăcea mult să vânez împreună cu Burt.

El era un vânător iscusit, dar era cel mai rău om pe care l-am văzut vreodată, pentru că avea o inimă de piatră; era un om crud. Avea niște ochi ca de șopârlă și era rău. Îi plăcea să vâneze pui de căprioară numai ca să mă facă să mă simt rău. Când îl vedeam cum îi omoară, îi ziceam: „Nu ți-e rușine să faci așa ceva, Burt?”

Dar el îmi răspundea: „Așa sunteți voi predicatorii! Sunteți prea sensibili la inimă.”

„Bine, Burt, dar aceasta nu ține de sensibilitate. Ceea ce faci tu este cruzime.”

Este în ordine să omori un pui de căprioară dacă legea îți permite aceasta. Chiar și Avraam a ucis un vițel și l-a hrănit pe Dumnezeu cu carnea lui. Nu este nimic rău în a ucide un pui de căprioară, dar este o crimă să-l ucizi doar din răutate, iar apoi să-l lași acolo. Mie nu-mi place aceasta, așa că l-am spus: „Burt, tu ești prietenul meu și îmi place de tine. Ești un vânător iscusit și un țintaș foarte bun, dar ești crud.” Dar el îmi spunea: „Oh, Billy, tu ai fi fost un vânător bun dacă nu erai predicator.”

„Burt, tu poți fi mai uman în privința aceasta. Ceea ce faci este greșit.”

„Ai stat prea mult în serviciul de conservare a naturii,” a răspuns el. „Nu, nici vorbă!”

Într-o zi m-am dus din nou la vânătoare acolo. Era spre sfârșitul sezonului de vânătoare și avusesem deja câteva adunări. Zăpada se așezase pe pământ într-un strat de vreo cincisprezece centimetri, așa că urmele se vedeau mai bine. L-am întâlnit pe Burt, iar el mi-a zis:

„Billy, am ceva nou pentru tine.”

„Ce?” am întrebat eu.

El a scos din cămașă un fluier micuț și a început să sufle în el. Semăna cu strigătul unui pui de căprioară care-și chema mama.

„Burt, să nu-mi spui că vei face una ca asta!”

„Oh, vino-ți în fire, predicatorule!”

A doua zi ne-am dus la vânătoare și ca de obicei ne-am pus un sandwich și un termos cu ciocolată caldă pentru că are în ea zahăr și ține și de cald. În ținuturile acelea se face foarte frig în perioada aceea a anului.

Era perioada sezonului de vânătoare, iar căprioarele știau cum să se ascundă foarte bine de tine. De îndată ce auzeau împușcături, ele se ascundeau pe după tufe, mai bine ca Hudini, și ieșeau să mănânce numai în timpul nopții, la lumina lunii. Dacă n-ar face aceasta ar muri de foame. Ziua nu ieșeau deloc din ascunzători pentru că știau că afară le aștepta moartea. Sezonul începuse, iar oamenii vânau deja de vreo două săptămâni.

Noi umblasem deja toată dimineața și nu văzusem nici măcar o urmă în zăpadă.

Pe la vremea amiezii, Burt era deja înaintea mea. Am mers împreună până în vârful muntelui, apoi ne-am despărțit și ne-am întors la tabără pe căi diferite. Urma să ne întâlnim seara pe la nouă sau zece, iar dacă vreunul împușca o căprioară, o atârnam de un copac, iar a doua zi mergeam împreună să o luăm.

În ziua aceea, ne-am îndreptat spre vârful muntelui, iar pe la 11.30 sau 12.00, Burt s-a oprit deodată. Zăpada era destul de mare acolo sus în munți, iar el s-a oprit și l-am văzut că își căuta ceva în rucsac. Am crezut că își caută sandviciul, așa că am făcut și eu la fel, zicându-mi:

„Ei bine, se pare că vom mânca, apoi ne vom despărți. Eu o voi lua în partea aceasta, iar el va merge în partea cealaltă.”

Acolo era un luminiș cam de două ori cât clădirea aceasta, iar el s-a așezat jos. Toată dimineața nu văzusem nici măcar o urmă de căprioară, dar el s-a așezat pe o movilă de zăpadă, sub un copac, și a început să scotocească în rucsac, ca și cum ar fi căutat mâncarea sau termosul. Însă curând a scos fluierul acela. S-a uitat spre mine cu ochii lui mici de șopârlă și a început să sufle din fluierul acela care imita strigătul unui pui de căprioară. Când a făcut aceasta, spre surprinderea mea, chiar în partea cealaltă a luminișului a apărut o căprioară mamă, un animal frumos și mare cu ochi căprui și cu urechile ridicate. Burt s-a uitat la mine cu un rânjel în colțul buzelor și a pus fluierul înapoi.

Eu m-am uitat la el și m-am gândit: „Burt, nu vei face una ca asta!” dar el a zis: „Shhhh!” și a suflat din nou din acel fluier, dar de data aceasta foarte încet.

Este neobișnuit să vezi o căprioară la ora aceea din zi. Dar de ce a ieșit ea? Pentru că puiul ei era în necaz. S-a ridicat, iar eu stăteam în spatele unui tufiș și o urmăream atent să văd ce face. Burt a suflat din nou, iar ea a pășit direct în luminiș, ceea ce era și mai neobișnuit. Da, domnule, în condiții normale ea n-ar fi

făcut niciodată așa ceva. Dar de ce a făcut aceasta? Pentru că puiul ei era în necaz.

S-a apropiat și mai mult, cu urechile ciulite și ascultând foarte atentă. Bătrânul Burt m-a privit din nou, iar eu m-am gândit: „Oh, nu!” L-am văzut cum și-a pregătit arma și a țintit chiar spre inima căprioarei. Când a ridicat arma, căprioara l-a observat și s-a întors, dar el suflat din nou din fluier.

Orice altă căprioară ar fi fugit demult, dar ea nu a făcut aceasta. De ce? Pentru că era mamă. Ea nu încerca să se prefacă, ci era mamă în interiorul ei. Puiul ei era în pericol și chiar dacă urma s-o coste viața era hotărâtă să meargă mai departe. Ea era mamă. Nu încerca să joace un fel de teatru, ci era o mamă adevărată.

Apoi am văzut cum vânătorul și-a ridicat arma și știam că împușcătura pe care o voi auzi avea să fie mortală pentru ea, așa că mi-am întors capul ca să nu văd și mi-am zis: „Cum poate trage, acest om fără inimă, un glonț în inima aceasta loială și credincioasă care bate pentru puiul ei? Cum poate trage într-o asemenea inimă?” Eu știam că glonțul acela mare, în formă de ciupercă, i-ar fi spulberat inima de la distanța aceea mică, așa că m-am gândit: „Cum poate face aceasta?” după care am început să mă rog: „Tată ceresc, cum poate fi atât de crud omul acesta? Biata mamă nu are ce să facă, ea nu se prefacă, ci este o mamă adevărată care-și caută puiul, chiar cu prețul vieții ei.” Mă rugam în liniște, așteptând în fiecare clipă împușcătura.

Am așteptat și am așteptat, dar nu s-a auzit nimic, așa că m-am întors să văd ce se întâmplă. Burt nu putea să țină arma drept. M-am uitat la el și el la mine și am observat că expresia feței lui era schimbată. Ochii aceia de șopârlă își schimbaseră forma, iar pe obraji îi curgeau lacrimi. Și-a aruncat arma la pământ și a zis: „M-am săturat, Billy! Condu-mă la acel Isus despre care vorbești.” Și acolo, pe acea movilă de zăpadă, l-am condus pe omul acela cu inima crudă la Isus Hristos. De ce? Pentru că a văzut ceva real, ceva ce nu era teatral, ceva ce era adevărat.

Lumea aceasta flămândă caută ceva real, ceva ce nu este o prefăcătorie; ceva ce era adevărat, ceva care este născut din Dumnezeu și vine din Biblie.

Frați și surori creștine, nu ați vrea să-L aveți în seara aceasta pe Isus Hristos în inimile voastre în așa măsură încât să fiți la fel de loiali ca acea căprioară mamă față de puiul ei? Nu ați vrea să fiți acel fel de creștin? Nu ați vrea să aveți acea mântuire încât să nu vă pese dacă trăiți sau muriți? Nu ați vrea să-L iubiți pe

Dumnezeu așa cum și-a iubit căprioara aceea puiul?

Tu nu poți avea acest lucru prin aderarea la o biserică și nici trecându-ți numele într-un registru, pentru că trebuie să fie ceva real, ceva adevărat. Trebuie să fie o naștere care să te schimbe dintr-un creștin prefăcut într-un creștin adevărat. Tu spui: „Crezi că dragostea poate fi atât de mare? Crezi că El poate să mă iubească?” Da, pentru că El a spus:

„Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip:

„Iată că te-am săpat pe mâinile Mele, și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!” (Isaia 49.15-16).

Dumnezeu a venit pe pământ în forma unui Om; IaHVeH Dumnezeu Și-a schimbat cortul devenind Om ca să poată purta rușinea și blestemul. Astfel, micuțul IaHVeH stătea într-un grajd și plângea lângă o grămadă de balegă. Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului, stătea acolo în carnea aceea umană ca să ia asupra Sa moartea din pricina păcatelor noastre și ca să ne elibereze să putem fi mai creștini decât a fost mamă căprioara aceea. Cum poți respinge o asemenea dragoste fără asemănare? Pe lângă aceasta, El a scris Cuvântul Său și asta este de-ajuns. Voi nu trebuie să mă credeți pe mine, ci pe El, fiindcă S-a înălțat la cer și a dat omului înapoi darurile. El a venit înapoi în forma Duhului Sfânt ca să-ți deschidă inima prin sângele vărsat.

„Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” (Matei 5.48). Niciunul dintre noi nu poate fi așa, dar eu nu mă uit la mine, pentru că nu sunt vrednic. Nici tu nu ești vrednic. Cine este vrednic? Dar eu nu privesc la ce sunt eu, ci mă uit la ce este El, pentru că El este Cel la care trebuie să privim. El este Jertfa mea. Eu nu sunt vrednic să stau aici ca predicator, fiindcă dacă ar fi după vrednicia mea, aș fi acum în iad și la fel ați fi și voi, dar nu ne uităm la ce suntem noi.

Tu zici: „Eu nu am putut să fac aceasta. Nu am putut să ating haina Lui; nu am putut să fac asta sau cealaltă...”

Sigur că poți s-o faci! El a murit tocmai pentru ca tu să poți face aceasta; a murit ca să poți fi mântuit. Acest lucru este real și adevărat. Ați vrea să fiți amintiți în rugăciune? Ridicați-vă mâna și spuneți: „Da, frate Branham, aș vrea să fiu amintit.”

Haideți să ne plecăm capetele. Fiți respectuoși și stați cu capetele plecate. Noi nu avem loc aici pentru o chemare la altar și nu avem nici altar, dar Biblia spune că *„Toți cei ce au crezut, au fost botezați.”* Chemarea la altar a apărut în vremea metodiștilor, și este în ordine, dar pe vremea Domnului nostru și a apostolilor, ei au crezut pur și simplu. Tu ești salvat prin credință din pricina harului. Dacă ai această experiență în inima ta, știi că Biblia te învață să încetezi să-ți mai tai părul, să porți pantaloni scurți și să te machiezi. Biblia învață aceste lucruri, așa că ar trebui să încetezi să le mai faci, pentru că El nu Se schimbă.

Poate zici: „Eu nu port pantaloni scurți, ci lungi!” Este și mai rău, pentru că Biblia spune că *„Femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească... căci oricine face lucrurile acestea este o urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău.”* (Deuteronom 22.5).

Voi, bărbaților, care nu încetați să vă holbați la femeile îmbrăcate imoral, idolul acestor zile, de ce nu aveți destul har în inimile voastre încât să le faceți pe soțiile și pe copiii voștri să înceteze să facă așa ceva? Prin aceasta dovediți că nu aveți dragostea lui Dumnezeu ancorată în inimile voastre și nu vă puteți numi fiii lui Dumnezeu. Voi sunteți încă tot în Sodoma! Un bărbat trebuie să aibă grijă de casa lui pentru că Dumnezeu i-a poruncit să facă aceasta.

Voi, diaconii care sunteți căsătoriți de două sau trei ori, voi, bărbații care fugiți de soțiile voastre și încercați să vă mențineți slujba în biserică, voi, femeilor care treceți de partea cealaltă și voi, oamenilor care vă ascundeți sub masca bisericii sau a denominațiunii voastre, voi, cei care nu vreți să aveți nimic a face cu cel de lângă voi dacă nu aparține de gruparea voastră, să vă fie rușine! Fie ca Dumnezeu să vi se descopere în seara aceasta în mod real, iar voi să veniți la El smeriți și să spuneți: „Doamne, iartă-mă pentru greșelile mele! De acum înainte Te voi sluji cu toată ființa mea.”

Voi, cei care stați acasă ca să vedeți filme imorale ca: „Noi o iubim pe Lucy,” sau ceva de felul acesta; voi care stați miercuri seara acasă și vă uitați la televizor în loc să veniți la casa de rugăciune, să știți că Dumnezeu este plecat din inima voastră.

Voi faceți toate aceste lucruri și apoi vă țineți apartenența la grupul vostru? Dragostea lui Dumnezeu v-ar îndepărta de acele lucruri și v-ar duce la biserică, la sora și fratele vostru, ca să stați împreună în locurile cerești și să-l ascultați pe

păstorul vostru predicând. Campania este pe terminate, așa că haideți să ne rugăm împreună ca Dumnezeu să înlăture acel lucru din inima voastră, dacă mai este acolo.

Doamne Isuse, venim în umilință și cu inimi pocăite, fiindcă știm că suntem greșiți. Noi Ți-am încălcat poruncile și am neglijat Legile dragostei Tale care ne-a salvat. Biserica însăși este plină de toane și de tot felul de programe, limitând adunările de rugăciune la o dată sau de două ori pe săptămână, când ele ar trebui să fie constant în mințile și inimile noastre. Iartă-ne, Doamne!

Iartă-i pe predicatorii noștri care stau la amvon și se rușinează să predice întreaga Evanghelie a lui Hristos. Toată lumea a devenit o Sodomă, așa că se vor găsi o mulțime de predicatori care vor sta în parohiile sau camerele lor de studiu și vor încerca să găsească cuvinte potrivite ca să treacă peste Cuvântul lui Dumnezeu. Ei văd păcatul, dar le este frică să spună ceva împotriva lui, ca să nu fie excomunicați, deoarece comitetul diaconilor îi va lua în discuție, apoi îi va turna la centru. Ei știu că ar trebui să predice împotriva păcatului, fiindcă este la fel ca în vremea lui Lot, când „...căci neprihănitul acesta, care locuia în mijlocul lor, își chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit, din pricina celor ce vedea și auzea din faptele lor nelegiuite.” (2Petru 2.8). Dar asemenea lui Lot, oamenii nu au curaj să ia poziție.

Dumnezeule, Te rog să ne ierți pentru astfel de lucruri și să ne ajuți să putem spune ca bătrânul Pavel: „Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.” (Fapte 20.27). Iartă-ne pe toți, Tată.

În acea întâmplare simplă, petrecută într-o zi rece de noiembrie pe vârful aceluși munte, Burt a devenit diaconul bisericii locale din ținut și un creștin loial, și aceasta numai din cauză că o mamă căprioară a arătat ceva real, fiindcă Tu ai spus că „Dacă vor tăcea ei, vor striga pietrele.”

Tată, Te rog să ne dai în seara aceasta ceva real, ceva care să ne atragă atenția spre Hristos și să ne arate că El este în mijlocul nostru.

Doamne, s-au ridicat sute de mâini în pocăință. Te rog să-i ierți, pentru că îmi amintesc de un verset din Scriptură care spune: „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl...” (Ioan 6.44). Cum ar putea el să-și ridice mâinile, dacă nu este chemat de Tatăl? Când își ridică mâinile, oamenii încalcă fiecare lege a științei, pentru că gravitația le ține mâinile jos. Dar în ei este un Duh care spune:

„Ridică-ți mâinile! Tu ești greșit.” Astfel, prin faptul că își ridică mâinile spre Creator și spun: „Ai milă de mine, Dumnezeule!” ei încalcă legea gravitației.

Tu ai spus: „*Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară,... și Eu îl voi învia în ziua de apoi.*” (Ioan 6.37,44). Și: „*Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.*” (Ioan 5.24).

Fie ca bisericile acestor predicatori să crească tot mai mult cu membri născuți din nou în Împărăția lui Dumnezeu. Binecuvântează-i pe frații mei și fie ca fiecare om pentru care se vor ruga ei să fie vindecăt, iar Evanghelia pe care o predică să ajungă în inimi sensibile și nu într-un pământ împietrit.

Doamne, grăbește venirea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Într-una din aceste zile, Mielul va părăsi tronul îndurării și va veni să ia Cartea din mâna Proprietarului, pentru că atunci când a căzut omul, Cartea Vieții s-a dus înapoi la Proprietarul ei original. Toată creațiunea a fost pierdută și nu s-a mai găsit nimeni vrednic, nici în cer, nici pe pământ. Dar Mielul a pășit în față, Mielul înjunghiat înainte de întemeierea lumii, a luat Cartea răscumpărării și a deschis-o. Dumnezeule, fie ca numele meu să se găsească acolo! Fie ca fiecare nume prezent aici, care a fost răscumpărat prin acest plan măreț, să se găsească scris acolo în Carte.

Tată, ți-i dăm Ție. Îi încredințăm în mâna Ta, iar dacă printre noi este cineva care n-a fost botezat cu botezul creștin, fie ca ei să vină în față prin credință și să mărturisească faptul că au fost greșiți, apoi să fie botezați în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor lor și să fie umpluți cu Duhul Sfânt. Îngăduie aceasta, Tată.

Tată, ascultă-ne rugăciunea în timp ce Ți-o aducem în Numele cel Atotcuprinzător, după care sunt numite cerurile și pământul, Isus Hristos. Amin.

Acolo este o fântână plină cu sânge

Scos din venele lui Emanuel.

Toți păcătoșii au sărit în ea

Și și-au pierdut petele de vinovăție

/:Și și-au pierdut petele de vinovăție.:/

Toți păcătoșii au sărit în ea

Și și-au pierdut petele de vinovăție.

Nu vă plac aceste cântări vechi? Continuați să cântați. Nu sunt ele minunate? Eu le iubesc pentru că sunt scrise de Duhul Sfânt. Mie îmi plac toate cântările despre fericire, dar îmi plac în mod deosebi cântările vechi despre credință. Haideți să mai cântăm un vers în felul acesta popular, de modă veche, așa cum se cântau cu ani în urmă pe acele dealuri:

Tâlharul de pe cruce s-a bucurat să vadă

Acea fântână în ziua lui

Așadar, și eu fiind netrebnic ca el,

Mi-am spălat păcatele în acea fântână.

Haideți să închidem ochii și să-I cântăm duios lui Isus:

Tâlharul de pe cruce s-a bucurat să vadă

Acea fântână în ziua lui

Așadar, și eu fiind netrebnic ca el,

Mi-am spălat păcatele în acea fântână.

Mi-am spălat păcatele în acea fântână.

Așadar, și eu fiind netrebnic ca el,

Mi-am spălat păcatele în acea fântână.

Oh, nu vă face să vă simțiți spălați cu curățați pe dinăuntru? Nu simțiți dulceața prezenței Domnului? Voi sunteți fiii lui Dumnezeu. Acum suntem ridicați cu toată autoritatea în locurile cerești în Isus Hristos, iar cerurile și pământul ne-au fost date în dar. V-ați gândit vreodată la aceasta?

Cineva întreabă:

„Ai tu vreo putere?”

„Nu, nu am putere, dar am autoritate.”

Este la fel ca în cazul aceluși polițist micuț care stă pe stradă cu cascheta trasă pe urechi, cântărind în jur de șaiszeci de kilograme și cu insigna pe piept. Mașinile vin cu o viteză de 120 de Km/oră și au o putere de 400-500 de cai putere, dar deși el nu are putere să oprească pe niciuna din ele, este suficient să ridice mâna. De ce? Pentru că are autoritate. Această autoritate face să scrâșnească frânele și nu puterea lui.

Noi avem autoritatea lui Isus Hristos, de aceea strigă diavolii. Vedeți? Nu pentru că avem putere, ci pentru că avem autoritate. Duhul Sfânt, care este Autoritatea lui Dumnezeu, este aici: *„Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.”* *„Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.”* și eu cred aceasta.

Noi stăm în locurile cerești în prezența lui Isus Hristos, ridicați într-o Împărăție a credinței, deasupra îngrijorărilor acestei lumi. Ce s-ar putea întâmpla în seara aceasta aici? Ar putea avea loc un alt rusalii. Da, noi am putea avea în seara aceasta ceea ce s-a petrecut în Fapte 2. Așa este.

Hristos este aici. O, dacă am putea da la o parte împietrirea din inimile noastre! Este adevărat că El este cu noi, că este în mijlocul nostru? El a făgăduit că va fi. Cum L-ați cunoaște? Desigur, nu L-ați cunoaște după înfățișare, ci după lucrările pe care le-ar face, pentru că a spus că le va face.

Rugăciunea mea este ca voi să vedeți ceva real, să-L vedeți pe Dumnezeu făcând ceva real în seara aceasta, astfel încât atunci când vă veți întoarce la casele voastre, să spuneți la fel ca cei doi de pe drumul spre Emaus: *„Nu ne ardea inima în noi?”*

Isus fusese crucificat, murise și fusese îngropat, iar printre oameni circula zvonul că ar fi înviat. Și iată că a umblat cu cei doi toată ziua, dar ei nu au știut aceasta. El a umblat cu mulți oameni, iar ei nu au știut; dar prezența Lui te-a ferit să ai acel accident când ai venit înapoi și tot ea ți-a vindecat copilul. A fost Hristos, iar voi nici măcar nu ați recunoscut aceasta.

Într-o seară, El S-a întâlnit cu Cleopa și prietenul lui la Emaus, și după ce au închis ușa, a făcut ceva ce făcuse înainte de crucificare și astfel L-au cunoscut în învierea Lui. Imediat după aceea, s-au întors repede în cetate să le spună și celorlalți.

Fie ca El să facă și în seara aceasta ceva la fel ca înaintea crucificării Sale, așa încât atunci când mergem de la Emaus să le spunem și altora: „Inimile noastre au ars!” Fie ca noi să vedem ceva real, nu vreo doctrină, ci învățătura pe care o știm deja manifestată prin puterea lui Dumnezeu.

Noaptea trecută când am chemat rândul de rugăciune, a fost vindecată o doamnă aflată într-un scaun cu rotile. Noi nu stăm aici atât de mult încât să apucăm să vă cunoaștem, dar am putut să prind gândurile câtorva oameni care își ziceau: „Le citește gândurile!” Acesta este motivul pentru care am încercat să mă întorc cu spatele spre voi, ca să vedeți că acel lucru nu este cititul gândurilor.

Poate că mulți dintre cei din Arkansas își amintesc vremea când obișnuiam să țin mâna dreaptă a unei persoane, iar El îmi spunea: „Va veni vremea când, dacă vei fi destul de sincer, vei cunoaște tainele inimilor lor.” Vă amintiți aceasta, nu-i așa? Și de atunci, El a făcut lucruri mărețe în toată lumea.

Citiți revista „Life” de luna trecută și veți vedea ce a spus El că se va întâmpla. În seara aceasta sunt printre noi martori a ceea ce s-a întâmplat atunci. Nici măcar știința nu poate explica acele lucruri și se întreabă ce poate fi.

Acum vă voi da un text din Scriptură. Biblia spune că El este Marele Preot care poate fi atins de neputințele noastre, nu-i așa, fraților? Înseamnă că dacă El este Marele Preot care poate fi atins de neputințele noastre și noi Îl atingem, El va proceda la fel ca atunci, pentru că este Același ieri, azi și în veci. Și singurul mod în care vei putea să-L cunoști vreodată este după felul în care lucrează.

Orice fățarnic poate veni cu cicatrice pe mâini, cu sânge sau orice altceva, dar ceea ce vorbește este viața din el. Eu pot să iau un pom și să-l altoiesc cu ramurile altui pom, dar ce fel de roade va purta el atunci?

Dacă Viața lui Hristos trăiește în tine și în mine, El nu are alte mâini decât pe ale tale și pe ale mele; nu are altă voce decât pe a ta și pe a mea, fiindcă nu vița poartă roadele, ci mlădițele. Prima mlădiță care a ieșit din Viță a scris o carte a Faptelor, iar dacă va mai produce o altă mlădiță, va scrie o altă carte a Faptelor. De ce aceasta? Pentru că în toată Vița este aceeași Viață, același Duh. Astfel, fiecare ramură care va ieși, va purta aceeași Viață.

Aș vrea să vedeți ceva aici. Câți dintre voi credeți că Hristos este aici? (Amin). Câți dintre voi sunteți bolnavi? Ridicați mâinile. Câți dintre voi credeți că aveți

suficientă credință încât să-l atingeți haina, fiindcă El va proceda la fel?

Nu voi chema un rând de rugăciune, fiindcă este destul de dificil s-o fac, dar voi aveți multă credință și cred că Dumnezeu va onora aceasta. Voi privi prin audiență ca să văd dacă cunosc pe cineva. Îl cunosc pe fratele Boutliere, care stă acolo, dar nu-i cunosc pe ceilalți predicatori din audiență. Acolo în spate stă un predicator pe care-l cunosc, dar în afară de el, vă spun în fața Bibliei pe care o țin în dreptul inimii mele, că nu văd nici un alt om pe care îl cunosc, în afară de Jim Maguire. Nu jur, pentru că Biblia spune să nu jurăm, și nici nu mint.

Dacă nu mă înșel, pe fratele de acolo l-am întâlnit nu demult în tabernacol. Am uitat cum se numește, dar ajută cu lucrul la tabernacolul din Jeffersonville, nu-i așa? Aceștia sunt singurii oameni pe care-i cunosc dintre cei pe care-i pot vedea.

Dacă Isus ar fi aici, îmbrăcat cu costumul pe care mi l-a dat mie, iar tu ai vrea să fii vindecat și i-ai spune: „Doamne, mă vei vindeca?” El nu te-ar putea vindeca, pentru că a făcut-o deja. Acest lucru a fost făcut la Calvar. Întreaga lume a fost iertată și salvată atunci, pentru că totul s-a realizat la Calvar: *„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”* (Isaia 53.5). Vedeți? Totul este la trecut.

Dar dacă nu crezi, nu poți fi ajutat, pentru că Isus nu a întrebat niciodată: „Simți?” ci El a spus întotdeauna: „Crezi?” Eu am văzut oameni care își ridicau mâinile și ziceau: „Simți aceasta? Simți aceasta?” dar El nu a spus niciodată aceasta, ci a zis: „Crezi?” Vedeți? Este vorba de credință.

Dacă El este același Mare Preot, ar trebui să se poarte în același fel. Astfel, nu contează cât de mult mă unge pe mine, pentru că trebuie să primești și tu aceeași ungere.

Văd acolo un bărbat pe care-l cunosc. Este domnul Way, bărbatul care nu demult a căzut mort în biserică și pe care Dumnezeu l-a adus înapoi la viață. El stă acolo, iar alături este un alt predicator pe care-l cunosc. Cred că este fratele pe care l-am întâlnit la rugăciune la familia Blackwell.

Acum am să-i întreb ceva pe oamenii care îl cred și-l pot atinge. Eu sunt fratele vostru și sunt doar un om obișnuit, așa cum este soțul, păstorul sau fratele vostru. Toate aceste lucruri nu se petrec undeva într-o cameră întunecoasă și nu sunt

făcute de un diavol, pentru că diavolii nu fac așa ceva. Ați auzit vreodată ca un diavol să predice Evanghelia, să salveze și să vindece suflete? Biblia spune că „*Dacă Satana scoate afară pe Satana, este dezbinat; deci cum poate dăinui împărăția lui?*” (Matei 12.26). Isus a spus aceasta.

Dar voi credeți și așteptați ca Isus să rămână Același Mare Preot care a fost întotdeauna. Voi spuneți: „Doamne Isuse, eu sunt bolnav,” sau: „Am o mamă bolnavă care stă aici,” sau: „Am un frate bolnav acasă.” „Doamne, ajută-mă pentru că nu pot să-mi plătesc datoria. Îmi mărturisesc păcatele, pentru că sunt un păcătos și vreau să mă pun în rânduială cu Dumnezeu.” Vorbiți-I! Atingeți-L ca Mare Preot și vedeți dacă nu va proceda la fel ca înainte. Aceasta dovedește că El este cu voi.

Eu cred că o va face, pentru că nu m-a părăsit niciodată în toți acești ani. Eu Îl cred, dar voi știți că aceasta este o mare încercare. Cineva m-a întrebat: „Nu te temi?” Nu, domnule! Cum să mă tem când El este aici, lângă mine? Este Cuvântul Lui, nu al meu. Eu spun numai ce a spus El și aceasta este mărturia mea. A pune mărturie înseamnă să spui același lucru. Scriptura este Dumnezeu în formă de literă: „*Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.*” Cuvântul este încă Dumnezeu și El spune că El este Același ieri, azi și în veci. Legitimarea acestui Cuvânt ține de legitimarea Lui. Deci merită să Îl cred, iar acum este rândul vostru să-L credeți.

Aș vrea ca fiecare dintre voi să vă rugați în liniște lui Dumnezeu și să spuneți: „Ajută-mă, Doamne Dumnezeule! Eu știu că bărbatul acela mic și adunat de spate de acolo, nu știe nimic despre mine, dar Tu mă cunoști.”

Este la fel ca atunci când I-a atins haina femeia aceea cu scurgerea de sânge. El nu a simțit atingerea mâinii ei, pentru că așa cum am spus, hainele palestinienilor erau largi, iar cea de dedesubt era groasă. Ei au haine mari și grele ca niște robe, așa că El nu i-a simțit atingerea, dar cu toate acestea, a întrebat: „*Cine M-a atins?*”

Petru L-a muștră zicând cu alte cuvinte: „Ce spui Tu sună nebunește. Toată lumea Te atinge și Te bate pe umăr, iar Tu întrebi: „*Cine M-a atins?*” Însă El a spus:

„Cineva M-a atins altfel, pentru că din Mine a ieșit o putere.” Poți să-L atingi și tu așa în seara aceasta?

Eu mă predau pe mine însumi și vă rog să țineți minte că sunt total mut față de

aceste lucruri în afara Împărăției lui Dumnezeu. Sunt ca acest microfon care nu poate vorbi. El poate spune ceva numai atunci când vorbește cineva prin el. Așa suntem și noi când este vorba de Cuvântul Lui. Eu nu vă cunosc, dar este Ceva care vorbește prin acest microfon.

Tu să crezi și să ai încredere în Dumnezeu, iar El îți va da ceea ce ceri. Credeți aceasta? Credeți numai. Aveți credință și nu vă îndoiiți! Credeți-L pe Domnul Dumnezeu! Rugați-vă, fiți respectuoși și veți vedea.

Tată ceresc, eu am vorbit mult timp, iar aici sunt oameni legați de veșnicie. Capetele noastre sunt plecate spre țărâna din care am venit, iar dacă Tu zăbovești prea mult, ne vom întoarce în această țărână, în timp ce duhul și sufletul din noi trebuie să se întoarcă la Tine pentru judecată.

Tată, Te rugăm să-Ți onorezi Cuvântul în seara aceasta. Eu am vorbit despre Tine, iar acum Te rog să dovedești că am spus adevărul, pentru că sunt slujitorul Tău și mă încredințez Ție. Doamne, poate printre noi este cineva care are acea credință care aduce după sine descoperirea lui Isus Hristos. El a făgăduit că va arăta ultimul semn bisericii alese care este sămânța lui Avraam chemată afară.

Noi îl vedem pe Billy Graham și pe ceilalți bărbați care îi cheamă pe oameni afară din Sodoma, dar noi ne amintim de acel Unul care a stat cu Avraam și i-a arătat un semn pentru venirea fiului făgăduit. Doamne, îngăduie-ne să vedem și noi acel semn în seara aceasta. Acel Bărbat stătea cu spatele spre cort și a întrebat: „De ce a răs, Sara?” iar Isus a făgăduit că acest lucru se va repeta chiar înainte de venirea Fiului omului: Dumnezeu arătat în trup de carne prin puterea Duhului Sfânt și a sângelui lui Isus Hristos. Împlinește aceasta, Doamne, fiindcă mă încredințez în mâinile Tale pentru slujba Ta. Vorbește, Doamne, fiindcă slujitorul Tău Te ascultă!

Acum, iau sub control toate duhurile de aici, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret și pentru Împărăția lui Dumnezeu.

(Cineva vorbește în limbi).

Să lăsăm Duhul Sfânt să lucreze. Sunt corecte sau nu, lucrurile pe care le-am spus? Este El Același Hristos? Și-a ținut El făgăduința: „Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.”? Și: „Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că Eu (pronume personal) voi fi cu voi și în voi,” iar „lucrurile pe care le fac Eu, le veți face și voi; ba încă veți face altele și

mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.” Este adevărat?

Eu văd că Lumina este deasupra tinerei fete de culoare de acolo. Ea se va face bine. Tu ai venit de foarte departe și ai făcut sacrificii ca să fii aici în fiecare seară, dar nu te teme în privința copilului. Tu ai primit har de la Dumnezeu. Crede numai.

Este cineva care a văzut acea Lumină? Ridicați mâna dacă ați văzut-o. Voi ați văzut fotografia cu ea. Uitați-vă aici! Lumina aceea de culoarea smaraldului stă chiar aici. O vedeți? Ea se mișcă chiar aici, iar acum s-a așezat deasupra unei femei care suferă de diabet. Dumnezeule, nu îngădui ca Lumina să o părăsească, pentru că ea s-a rugat și crede. Doamnă Davis, crede din toată inima. Desigur.

Eu n-am văzut-o în viața mea pe femeia aceea. Întrebați-o dacă este adevărat. Este adevărat, doamnă? Fă un semn cu mâna, dacă este adevărat. Pe Cine a atins ea? Desigur, nu pe mine, pentru că eu sunt la douăzeci de iarzi depărtare de ea (optsprezece metri). Dar L-a atins pe Marele Preot, Isus Hristos. Crede și nu te îndoii. Crezi?

Aici este o femeie care se roagă. Are probleme cu stomacul, dar ceva nu era în ordine nici cu picioarele ei. Crede din toată inima, doamnă Cotton, și acceptă vindecarea pentru că Isus te face sănătoasă. Dumnezeuul cerurilor știe că eu nu am văzut-o niciodată pe femeia aceasta. Ce a atins ea? Nu cumva pe Marele Preot? De ce sunteți suspicioși? Nu vă îndoiiți, ci aveți încredere în Dumnezeu, rugați-vă și credeți, pentru că El este pretutindeni și este Dumnezeu.

Aici este o doamnă care se roagă, dar nu pentru ea, ci pentru fiul ei. El are probleme cu stomacul și nu este aici, ci se află în alt stat, într-un oraș numit Pontiac, Michigan. Nu te teme, el avut ulcer la stomac pe bază nervoasă, dar acum l-a părăsit. Amin. Credința ta L-a atins.

Aici stă un bărbat care cântă la chitară și are probleme tot cu stomacul. Diavolul a crezut că scapă cu aceasta, dar nu este așa. Domnule, ești vindecător, Domnul Isus te face bine.

Credeți din toată inima? *„Totul este cu puțință pentru cel ce crede.”* Credeți aceasta?

Aici este un bărbat care stă cu mâinile ridicate și se roagă pentru soția sa, dar suferă de astmă. Frate, dacă crezi că Dumnezeu poate s-o vindece, este

vindecată. Amin.

„Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.” Întrebați-i pe oamenii aceștia și veți vedea că nu i-am văzut în viața mea.

Acolo în spate este o femeie care are o tumoare pe sân. Domnul s-o ajute să nu scape această șansă. Doamnă Patterson, acceptă vindecarea. Ridică-te în picioare și dă slavă lui Dumnezeu. N-am văzut-o în viața mea pe femeia aceasta, iar Dumnezeuul cerului știe aceasta.

Dar cei aflați pe târgurile acelea sau femeia de acolo? Doamnă, stai cu capul plecat. Pe targa de acolo este o doamnă. Crezi că sunt profetul sau slujitorul lui Dumnezeu? Deasupra acelei femei este o Lumină. Ea are probleme cu inima, iar dacă rămâne întinsă acolo, va muri. Ridică-te în Numele lui Isus Hristos, ia-ți patul și du-te acasă, fiindcă problema de la inimă va dispărea!

Îl credeți pe Dumnezeu? Câți dintre voi Îl credeți? Ascultați, prieteni. Aici este Unul mai mare decât Solomon, Marele Preot care poate fi atins prin simțirea neputințelor noastre. Îl credeți? Nu sunt acestea lucrările pe care le-a făcut Isus Hristos ca să dovedească faptul că este Mesia? Nu este aceasta ceea ce spune Scriptura? Spuneți: „Amin!” (Amin).

Tu ai probleme cu nervii și ești pe punctul să ai o cădere nervoasă. Îndepărtează-te de ea. Lasă lucrurile din trecut în trecut și privește spre Dumnezeu. Tu ești un predicator al Evangheliei și am vorbit cu tine în dimineața aceasta. Atunci n-am știut despre ce este vorba, dar văd acum. Văd că ești pe cale să ai o cădere nervoasă. Diavolul îți pune în minte toate aceste lucruri încercând să te îndrepte chiar împotriva mea. Așa este. Aceasta este: „Așa vorbește Domnul!” Să uiți de aceasta și să-i spui că este un mincinos. Acceptă acest lucru și această stare te va părăsi și nu se va mai întoarce niciodată la tine, fiindcă vei fi un om liber. Te provoc să crezi aceste lucruri. Bărbatul acesta a venit la mine azi-dimineață, dar nu am știut până acum care era problema lui. În fața lui era o umbră neagră care tot intra și ieșea din el, dar acum l-a părăsit. Așa este. Aleluia! *„Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.”*

În timp ce Duhul Sfânt este aici, am să mă rog și peste aceste batiste. Haideți să ne rugăm cu toții.

Tată ceresc, Biblia ne învață că ei luau bucăți de haine și șorțuri de pe trupul lui

Pavel, iar duhurile necurate ieșeau din oameni și astfel oamenii erau vindecați. În timp ce suntem conștienți de prezența Ta, știm că nu suntem sfântul Pavel, dar Tu ești încă Același Isus. Mai mult, Acela nu era Pavel, ci Tu și credința din oamenii care au văzut împlinirea profețiilor și au știut că Dumnezeu era cu el. Doamne, Tu onorezi și astăzi rugăciunile oamenilor în același fel.

Un scriitor a scris odată: „Când Israel era în drum spre țara făgăduită, Marea Roșie le-a tăiat calea, dar Dumnezeu S-a uitat cu ochi plini de mânie, din Stâlpul de Foc, și atunci Marea Roșie s-a speriat și s-a dat înapoi, iar Israel și-a continuat călătoria spre țara făgăduită.”

Dumnezeule, în seara aceasta doresc făgăduința din 3Ioan 1.2: *„Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău.”* Boala i-a trântit pe acești oameni, dar fie ca Tu să Te uiți la ei prin sângele lui Isus Hristos, iar când aceste batiste vor fi puse peste cei bolnavi, în amintirea acestei mari ungeri a Duhului Sfânt care ne arată că Isus este viu și ridicat dintre morți, bolile să se sperie de aceste arvune puse peste ei și să fugă înapoi, iar oamenii să fie vindecați în Numele lui Hristos.

Liniște! Biblia are dreptate, pentru că numai Isus este Cel care hotărăște să vină aici și să legitimizeze aceste lucruri într-un mod atât de desăvârșit, încât este dincolo de orice limită a psihologiei umane și a oricărei emoții. Este o minune desăvârșită. Minunea este ceva ce nu poate fi explicat. Eu am văzut oameni care erau puțin șchiopi de un picior și din cauza emoției puteau sări în sus. Cum ar putea un om să-i spună altuia ce a făcut, de unde vine, ce s-a întâmplat cu el și ce va fi? Vă provoc să-mi spuneți dacă a greșit vreodată în zecile de mii de cazuri din jurul lumii. Niciodată!

Știu că avem și o mulțime de imitatori, dar așa trebuie să fie. Trebuie să fie imitatori firești, dar aceasta nu face decât să strălucească și mai mult Adevărul; aceasta Îl face pe Isus Hristos real.

În seara aceasta, El este aici, în mijlocul nostru, același Duh Sfânt pe care l-ai primit și care te face să vorbești în limbi și să faci lucrurile pe care le faci. Același Duh Sfânt îți arată semnul Sodomei ca să ieși afară din acele lucruri, fiindcă ceasul în care lumea va fi arsă este aproape. O bombă așteaptă cu un număr pe ea. Fugiți repede în Hristos! Ultimele cuvinte rostite de El au fost: *„Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu... își vor pune mâinile peste bolnavi, și*

bolnavii se vor însănătoși.” Credeți aceasta?

Voi vedea dacă credeți. Mă întreb dacă n-am putea alinia aici un rând de rugăciune de modă veche, ca pe vremuri în Arkansas. Ați crede? Ați vrea să vedeți punerea mâinilor peste bolnavi? Ați vrea să aveți așa ceva?

Nu știu cum vom face aceasta, mă îndoiesc că vom putea. Vă îndoiți și voi? Credeți că am putea? Nu știu cum vom face, dar am putea încerca dacă sunteți destul de respectuoși.

Ce ziceți? Să luăm pe secțiuni? În ordine. Lăsați-i pe cei din spate, care au numere de rugăciune, să pășească în față. Mai întâi, cei din dreapta.

Frați și surori, aș vrea să știți că voi nu trebuie să așteptați să vină aici un evanghelist special, fiindcă păstorul vostru are aceeași autoritate. S-ar putea să n-aibă același dar profetic, pentru că acesta vine numai o dată într-o generație, dar are același drept să se roage pentru voi, ca și mine. Darul deosebirii nu vă vindecă, ci vă face numai conștienți de prezența lui Dumnezeu.

În ce-l privește pe evanghelist, el merge în oraș, face rugăciuni și botezuri, după care pleacă; dar păstorul rămâne acolo. Oamenii nu cred mare lucru despre păstorul lor, dar el este un om al lui Dumnezeu. El v-a condus în siguranță până acum și poate să vă ducă mai departe, pentru că este călăuzit de Dumnezeu.

Vreau să știți cu toții, că dacă veniți în acest rând de rugăciune și nu credeți, va fi mai rău. Dar dacă credeți cu adevărat, după ce veți trece pe sub mâinile unse ale lui Dumnezeu, să mergeți acasă și să mărturisiți puterea lui Dumnezeu; să plecați de aici strigând și laudându-L pe Dumnezeu, pentru că totul este lăsat în urmă. Aș vrea să faceți cu toții aceasta.

Apoi aș vrea să fiu ajutat de acești păstori. Oh, frate Moore, frate Hooper și ceilalți frați lucrători pe care-i cunosc, aș vrea să vă ridicăți în picioare împreună cu acești păstori deosebiți de aici și să faceți un rând în partea aceasta. Noi am procedat așa și data trecută, deși nu am mai făcut aceasta de mulți ani, și am văzut că s-a întâmplat ceva. De aceea, cât timp este aici Duhul Sfânt, ne vom ruga pentru bolnavi, fiindcă Biblia spune: *„Își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.”* Biblia spune aceasta, iar ea este Cuvântul lui Dumnezeu. Veniți aici, fraților, și formați un rând, în timp ce eu voi sta aici împreună cu frații aceștia.

Voi, cei de aici, să mergeți în jurul sălii și să vă întoarceți pe partea aceasta. Cineva să vină aici, poate fratele acela micuț de acolo, ca să verifice rândurile. Sau poate veni un frate aici și să-i cheme pe oameni pe secțiuni. Predicatorii, care sunt slujitorii unși ai lui Isus Hristos, pot să stea chiar aici, de-a lungul acestui rând.

Eu am aici o mulțime de frați care au venit din Jeffersonville și unii asociați din bisericile surori ale tabernacolului. Fratele Don Ruddell are mare succes în rugăciunea pentru bolnavi. Ești aici, Don? Fratele Junior Jackson este un predicator metodist pe care l-am botezat în Numele lui Isus Hristos și care a primit Duhul Sfânt. El a fost predicator în „Biserica lui Dumnezeu.” Aș vrea ca frații din tabernacol care se roagă pentru bolnavi, să vină și să stea împreună cu frații din rând.

Acest lucru este în ordine, nu-i așa, frate? Desigur. Atunci este în ordine. Haideți și stați aici.

Unde este fratele Willard Collins? El este un alt predicator metodist care a primit de curând Duhul Sfânt și a fost botezat. Aș vrea să vină și el aici.

Nu demult, băiețelul lui a fost pe moarte din pricina febrei reumatice, iar medicul i-a spus că nu are voie nici măcar să ridice capul ca să-i pună un pai în gură. Eu veneam de la Tucson ca să predic despre „Cele șapte Peciți,” iar când am ajuns acolo, el a luat copilul din pat și l-a adus la adunare. Însă nici n-a apucat să intre în clădire, că Duhul Sfânt a și spus: „Așa vorbește Domnul: Du copilul acasă, fiindcă este vindecat. El se va juca cu copilul meu.” Fratele stă acum aici, iar acolo este soția lui.

Cred că și Mickie este aici. Desigur. Unde ești Mickie? El este acolo. Totul a fost ca un mister. Autoritățile medicale au dus copilul la spital, l-au examinat și s-au scărpinat în cap zicând: „Nu se mai găsește nici urmă de boală în el.”

Ce este aceasta? „Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.”

Prieteni, motivul pentru care i-am chemat pe acești bărbați este că ei sunt păstori și sunt chemați să se roage pentru bolnavi, la fel cum sunt chemat eu sau oricare altul. Vreau să știți că păstorul vostru are autoritate să facă aceasta, așa că nu este nevoie să-i așteptați pe Oral Roberts, Jack Jones sau pe alții ca ei să facă aceasta. Isus Hristos este Omniprezent, așa că pe El trebuie să-L credeți, iar păstorul vostru este chemat să facă aceasta. Dacă nu ați fost botezați niciodată,

după această întâlnire consultați-vă cu păstorul vostru și puneți-vă în rândulă cu Dumnezeu, iar dacă nu ați primit Duhul Sfânt, mergeți la biserică și el vă va învăța ce să faceți.

Aș vrea ca în timp ce treceți pe lângă rând, să vă rugați. Rugați-vă cu toții. Mărșăluiți împreună cu rândul, iar eu voi sta aici cu acești predicatori și ne vom pune mâinile peste acești bolnavi. Păstorul va sta aici și va chema fiecare rând, iar atunci când veți trece pe aici, ne vom ruga pentru voi.

Când acești frați își vor pune mâinile peste voi, sunteți vindecați așa cum ați fost și salvați. Biblia spune: *„Pocăiți-vă și fiți botezați în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, apoi veți primi darul Sfântului Duh.”* Aceasta este făgăduința lui Dumnezeu. El va face aceasta dacă credeți, dar dacă nu credeți, nu se va întâmpla nimic, pentru că este scris: *„Aceste semne îi vor însoți pe cei ce vor crede: ...își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoșa.”* Aceasta se întâmplă când ei își pun mâinile peste voi și credeți.

Credeți aceasta? Credeți că în seara aceasta ați văzut un lucru la fel de real ca și comportamentul acelei căprioare mame; că L-ați văzut pe Isus Hristos manifestându-Se printre noi? Dacă credeți că El este aici, spuneți: „Amin!” (Amin). Atunci El este aici.

Haideți să ne plecăm capetele și să ne rugăm din toată inima.

Tată ceresc, eu Te iubesc. Tu ești viața mea, nădejdea mea, Dumnezeu, Împăratul, Vindecătorul și Ocrotitorul meu. Prin aceste cuvinte, exprim simțămintele fiecărui creștin adevărat de aici, pentru că aceasta ești Tu pentru noi.

Aici stau bărbați care poate sunt ei înșiși bolnavi. Știu că este așa pentru că am văzut Duhul Tău venind peste ei cu câteva clipe în urmă. Dar deși sunt bolnavi, inimile lor se îndreaptă spre adunările lor și astfel își cedează locul pentru oile lor. Dumnezeule, binecuvântează-i pe fiecare dintre acești bărbați ca să fie atât de unși cu Duhul Sfânt, încât atunci când își vor pune mâinile peste oameni, să primească o credință atât de mare încât să accepte darul vindecării divine pe care L-ai făgăduit Tu, Doamne. Primește rugăciunea fiecăruia și umple-i de siguranța că trec pe sub umbra crucii, acolo unde sângele lui Isus Hristos mijlocește pe baza mărturisirii lor, și că marea Sa prezență slăvită este aici dovedind că El nu este mort, ci S-a ridicat dintre cei morți și trăiește printre noi. Iar când vom pleca la casele noastre, inimile noastre vor arde, așa că vom spune: *„Cum de nu ardea*

inima în noi când ne vorbea pe drum?"

Îngăduie ca prezența Ta să ne dea o asemenea putere, în următoarele minute, încât atunci când vom pleca, printre noi să nu se mai găsească nici o persoană neputincioasă.

Pe baza Cuvântului lui Dumnezeu și a prezenței lui Isus Hristos care Și-a vărsat sângele ca să facă fiecare Cuvânt al Său realitate pentru oamenii care cred, provoc fiecare diavol care-i ține legați pe oamenii aceștia, să-i părăsească. Satan, tu ești învins și timpul tău este aproape! Ieși afară din oamenii aceștia în Numele lui Isus Hristos! Ieși afară din ei! Prin punerea mâinilor peste bolnavi, noi facem o lucrare a lui Dumnezeu, iar ei se vor însănătoși.

Samuele, cântă „Crede numai!” Să începem rândul de rugăciune. (Fratele Samuele Johnson începe să cânte: „Crede numai”). Toată lumea să stea în rugăciune. (Fratele Branham se roagă pentru oameni împreună cu ceilalți predicatori).

Inimile noastre sunt în iubirea lui Hristos

Părtășia cu cei asemenea nouă

Ne este atât de scumpă

Încât atunci când ne despărțim

Ne doare înlăuntrul nostru.

Inimile noastre sunt încă legate

Și avem nădejdea că ne vom întâlni din nou.

Tată ceresc, îngăduie în Numele lui Isus Hristos ca aceste atingeri de mâini ale fraților predicatori să fie în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu. Îngăduie ca puterea care L-a scos pe Hristos dintre cei morți și L-a ținut cu noi timp de două mii de ani, să vindece boala din mijlocul nostru în Numele lui Isus Hristos. Fie ca puterea lui Dumnezeu să se odihnească peste aceste batiste și pachete în Numele lui Isus Hristos.

Isus Hristos Și-a ținut Cuvântul timp de două mii de ani. El a spus că în timpul sfârșitului se vor întâmpla aceste lucruri și așa este. *„Dacă își vor pune mâinile peste cei bolnavi, bolnavii se vor însănătoși.”* Credeți aceasta? O acceptați?

Haideți să ne ridicăm mâinile și să-I dăm cinste lui Dumnezeu.

- Amin -